

บทนำ

เมื่อทารกกำเนิดใหม่ สายโซ่แห่งวิญญาณระหว่างมนุษย์กับสัตว์ภูตจะถูกเชื่อมโยง พวกมันจะตื่นจากห้วงกาลเวลาอันยาวนาน ติดตามรับใช้มนุษย์ผู้นั้น

มนุษย์หนึ่งคนครอบครองสัตว์ภูตได้หนึ่งตน...

โดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าการก่อกำเนิดขึ้นมาจะสามารถปลุกชีพสัตว์ภูตแบบใด

จากคำเล่าขานของบรรพชนโบราณ กล่าวถึงสี่สัตว์ภูตศักดิ์สิทธิ์ ว่าทรงพลังยิ่งใหญ่เหนือสัตว์ภูตตนอื่นคือ มังกรฟ้า เต่าดิน พญาคีรีขาว และกวางทอง

ทว่ายังมีอีกตำนานบอกเล่าถึงสัตว์ภูตศักดิ์สิทธิ์ตนที่ห้า คือหงส์เพลิง ผู้ลึกลับ

ไม่มีใครรู้ว่าหงส์เพลิงมีตัวตนจริงหรือไม่ ด้วยไม่เคยมีผู้ใดพบเห็น กระทั่งเรื่องของหงส์เพลิงค่อยๆ ถูกลืมเลือน

กล่าวกันว่า...

แคว้นเยียนหนานมีพญาคีรีขาวปกป้องทั่วสารทิศ

แคว้นเป่ย์มีเต่าดินอุดมไม่สิ้น

แคว้นต้าเว่ยมีกวางทองแห่งความมั่งคั่ง

แคว้นเซียมีมังกรฟ้ายิ่งใหญ่หน้าคร้ามเกรง
ทว่า...
หงส์เพลิง...ไม่ปรากฏแก่แคว้นใด!

หนึ่ง สนามลำนุชย์

หญิงสาวหอบหายใจสะท้อน วังเอาชีวิตรอดกลางสนามที่เต็มไปด้วย
ต้นไม้รกทึบ นางล้มลงบนพื้น เศษใบไม้แห้งของคิมหันตฤดูคมราวกับใบมีด
กรีดผิวจนโลหิตหลั่งไหล ทว่าไม่อาจดึงความสนใจของนางได้มากนัก เพราะ
สิ่งที่น่ากลัวกว่าบาดแผลเล็กๆ คือยามนี้นางมีชีวิตเป็นเดิมพัน!

“ลำนัน!”

เสียงบุรุษผู้อยู่บนชั้นสามของศาลาไม้ตะโกนก้องอย่างฉุนเฉียว แก้อี้
ไม่ลังรักเงงามไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป เขาลุกขึ้นยืนเกาะราวระเบียง ใบหน้า
แดงก่ำยับย่น เส้นโลหิตข้างขมับปูดโปน ฝ่ามือกำแน่น ชัดใจไม่น้อยที่สัตว์ภูต
ของตนปลิดชีพทาสสาวร่างกายอ่อนแอเพียงคนเดียวไม่ได้

ไม่มีความปรานีและความเมตตาในสนามแห่งชีวิต!

หญิงสาวลุกขึ้นยืน กัดฟันทนความเจ็บจากบาดแผลบนร่างกาย วัง
กะโผลกกะเผลกหลบหนี ทว่าสุดเขตแดนมีกำแพงไม้สูงรายล้อมขวางกั้น
อิสรภาพ นางเหลียวมองรอบกาย เห็นเงาร่างบุรุษสามคนบนศาลาไม้ที่
ตระหง่านอยู่ไกลสุดสายตา รู้ดีว่าร้องขอชีวิตไปก็เปล่าประโยชน์ เมื่อคำสั่งฆ่า
ดังขึ้นเป็นระยะ

“เร็วเข้า ลำนัน!”

หญิงสาวร่างบางมองอย่างหวาดหวั่น ดวงตาใสล้นไหว

‘ข้าต้องไม่ตายที่นี่!’

นางตัดสินใจวิ่งไปหลบซ่อนใต้ต้นไม้ใหญ่ เสียงสัตว์ภูตเหี่ยวขาวประหนึ่งเสียงมัจจุราชนก้องกังวาน ปีกสยายใหญ่แผ่กว้าง สะบัดเพียงครั้งก็บังเกิดสายลมวูบหนึ่งพัดพาใบไม้ที่ระพันปลิวขึ้นมา

ดวงตาสีเหลืองอำพันสะท้อนเงาร่างเล็กที่สิ้นเทา มันพุ่งจะงอยปากยาวและแหลมคมตรงมาหาหญิงสาว ทว่าถึงก้นใบไม้ที่แผ่กว้างได้ขวางกั้น ทำให้สัตว์ภูตเหี่ยวขาวโอบทะเลยานลงคร่ำชีวิตเหี่ยวไม่ได้

ปัง!

เสียงทุบโตะดังสนั่นแสดงถึงความเดือดดาล

เสียงหวง...สหายร่วมเดิมพันหัวเราะร่วน

“นายน้อยใจร้อนก็มีแปลก เพราะเดิมพันหนักถึงร้อยตำลึง มันใจในฝีมือสัตว์ภูตของตนมิใช่น้อย แต่น่าเสียดายนัก ร้อยตำลึงนี้ ข้าเลี้ยงหวงคงต้องขอเก็บไว้ทั้งหมด ฮ่าๆ”

เสียงหัวเราะถูกอกถูกใจทำให้เตียวซื่ออึ้งไม่ติดที่

“เดี๋ยวก่อนคุณชายเลี้ยง...เจ้าจะคิดเอาเองมิได้ ในเมื่อยังมีสัตว์ภูตของข้าเตียวซื่ออยู่ โปรดอย่าลืม...ว่าสัตว์ภูตของข้าก็เป็นสัตว์ภูตระดับจื่อเซ่อเช่นเดียวกัน ไม่แน่ว่าร้อยตำลึงของคุณชายจื๋นกับห้าสิบตำลึงของเจ้า อาจกลายเป็นของข้าทั้งหมดก็เป็นได้ ฮ่าๆ” เสียงใหญ่เอ่ยล่ำหับ อวดเบ่งว่าเก่งกว่า

จื๋นเหวเสียวหน้าอย่างหนัก ใบหน้าแดงกำลัมถึงใบหู

ทันใดนั้น...เสียงหวงกับเตียวซื่อก็ขานเรียกสัตว์ภูตคู่ชีพ เสียงร้องของสัตว์ภูตทั้งสองตนดังกึกก้องทั่วสนามล่า จนหญิงสาวที่ซ่อนตัวสะดุ้งเฮือก ใบหน้าเล็กที่เปื้อนคราบดินซีดลงหลายส่วน ใจที่ขึ้นสู้เริ่มฝ่อ สัมผัสได้ถึงพื้นดินที่สะเทือนไหว ก่อนสัตว์ภูตตัวใหญ่จะปรากฏตัวขึ้น

สัตว์ภูตผิวสีเทาหนาก้าน ดวงตาเล็ก ปากจุ่มทรงสามเหลี่ยม มันใช้สันจมูกที่มिनอแหลมเป็นอาวุธในการพุ่งชน กระแทกใส่ต้นไม้ใหญ่จนสันไหว ใบไม้สควรงกราว

ที่กำลังไม่ปลอดภัยแล้ว...

หญิงสาววิ่งหนีออกไปหาที่ซ่อนใหม่ ทว่าเพียงสับย่างก้าวก็ถูกดักหน้า

ด้วยสัตว์ภูตหมู่พาชนแพะตัวยักษ์ คมเขี้ยวโค้งงุ้มขวับเลียจนางรู้สึกเย็น
สันหลังวาบ เม็ดเหงื่อไหลรินดังเมล็ดงา ดวงตาโรยราแดงก่ำด้วยความพริ้น
พริ้ง

นางหมุนตัวหนีอีกครั้ง สุดกำลังเท่าที่ร่างบอบบางจะขยับไหว ทว่า
กำแพงไม้สูงตระหง่านได้ขวางกั้นหนทางข้างหน้า หญิงสาวหันหลังชนกำแพง
เย็นเฉียบ ประจันหน้ากับสัตว์ภูตสามตน

ชีวิตมีไ้ของเล่น ทว่าทำไมเจ้าของสัตว์ภูตเหล่านี้ถึงเอาแต่ตะโกนไม่
หยุด

“ฆ่ามัน ฆ่ามันซะ!”

นางกัดริมฝีปากด้วยความเจ็บแค้น เลือดในกายร้อนฟ้าว ดวงตาเต็มไปด้วยน้ำใส สองมือขึ้นเหวี่ยงกำแน่น จนตรอกไร้ทางหนี คล้ายว่าชีวิตอัปยศ
คงจบสิ้น

ท่ามกลางความสนุกสนานของเหล่าคุณชายผู้มั่งคั่ง ศาลาโอ้อ่าที่อยู่ไกล
สุดสายตาเป็นภาพสุดท้ายในดวงตานาง จากนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าสัตว์ภูตของผู้ใด
จะร้องไวกว่า

ทันใดนั้น...ลูกธนูหัวแหลมก็พุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว แยกปลิดชีพเหยื่อ
สาวตัดหน้าสัตว์ภูตทั้งสาม!

นางก้มลงมองลูกธนูกลางอก ส่วนหนึ่งทะลุร่างตรึงแน่นกับกำแพง
ความเจ็บสลายใหญ่ไหลวาบไปทั่วร่าง การหายใจเริ่มกลายเป็นความลำบาก ภาพ
สัตว์ภูตทั้งสามค่อยๆ บิดเบี้ยวและสิ้นแสง เสียงหัวใจที่ดังเนิบนาบอยู่ข้างหู
พลันสงบเงียบลง ความรู้สึกทุกอย่างจมดิ่งสู่หลุมลึกแห่งความมืด

“โธ่เวีย!”

เสียงตะโกนจากบนชั้นสามของศาลาไม่ดังลั่น

ทั้งเสียงหวงและเสียงชือเจ็บแค้นที่ถูกจิ้นเหอใช้ธนูยิงสังหารเหยื่อตัด
หน้า

สถานการณ์เมื่อครู่ จิ้นเหอเกรงจะเสียเงินเดิมพันก้อนโต จึงใช้กลโกง
ชิงฆ่าเหยื่อเสียก่อน ป้องกันไม่ให้สัตว์ภูตของคู่แข่งทำคะแนนได้

เสียงหวงกับเตี่ยวซื่อมองจิ้นเหอด้วยแวตามากคำถาม อย่างน้อยควรมีคำขอโทษและเหตุผลที่ฟังรื่นหู

“เอาหน้า...ข้าก็แค่รู้สึกเบื่อ เอาเป็นว่าเงินเดิมพันทั้งหมดถือว่าเป็นโมฆะไปก็แล้วกัน ข้าเองก็ไม่อยากถูกกล่าวหาว่าโกง” สุ่มเสียงใหญ่ของผ่อนปรน บอกสองบุรุษวัยเดียวกัน

“ก็ได้ๆ ครานี้เจ้าก็อย่าโกงอีกแล้วกัน” เสียงหวงสะบัดมือไล่ความหงุดหงิด ยกสุราขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมดจอก ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงระคนสงสัย “ข้าไม่เห็นสัตว์ภูตของนาง?”

“จริงด้วย...นับว่าแปลก เจ้านายกำลังจะตาย อย่างไรก็ตามสัตว์ภูตก็ย่อมปรากฏตัวมาช่วยเหลือ หรือว่านางจะครอบครองสัตว์ภูตระดับไปเซ่อ เลยไม่กล้าแสดงตัวออกมา” เตี่ยวซื่อเอ่ยตามความคิดของตน

“เป็นไปได้ แม้จะเป็นสัตว์ภูตไร้ประโยชน์ ทว่าอย่างไรมันคงไม่ยอมให้เจ้านายตายง่ายๆ เป็นแน่ เพราะหากเจ้านายตาย พวกมันก็ต้องตายตาม” เสียงหวงปฏิเสธความคิดของสหายรัก

เตี่ยวซื่อลู่พรวด วางจอกสุราเสียงดัง “หรือว่านางไม่มีสัตว์ภูต!”

จิ้นเหอย่นคิ้ว “พอ...เลิกเถียงกัน ถึงอย่างไรนางก็ตายไปแล้ว คิดไปก็ปวดหัว พวกเราไปนั่งดื่มที่หอจួយเถียงกันต่อมิดีกว่าหรือ ที่นี้ก็ปล่อยให้คนของข้าจัดการ...”

สองสหายฟังพลางคลี่ยิ้ม แล้วเดินตามหลังจิ้นเหอโดยทิ้งความข้องใจไป

หลังสิ้นสุดการเดิมพัน บ่าวรับใช้ในตระกูลจิ้นมักทำหน้าที่เก็บกวาดพื้นที่ ขจัดร่างเหี่ยวจากการล่อลวงมนุษย์ แม้จะมีผู้ใดล่วงรู้ในความสนุกแสนโหดเหี้ยม ทว่าคำปิดปากที่จ่ายเป็นถูงเงินหนัก ก็ทำให้เรื่องราวเงิบลงได้อย่างง่ายดาย

ร่างแข็งเย็นชืดในหลุมทิ้งศพค่อยๆ อุณหภูมิขึ้น ผิวขาวชืดปรากฏเลือด
ฟาด ทรวงอกขยับไหวอย่างเนิบนาบตามแรงเต้นของหัวใจหญิงสาว

ภาพแรกที่เห็นหลังพ้นจากความตาย คือใบหน้าศพหนึ่งที่เน่าเฟะเนบ

อยู่ข้างแก้ม ดวงตาศพขาวขุ่นเบิกโพลง หญิงสาวผงะ ถดร่างถอยหนี ทว่าด้าน
หลังกลับมีอีกศพที่เจิ่งนองไปด้วยน้ำเหลือง หนอนตัวเล็กชอนไชผิวหนัง
เหวอะเหวะ นางรีบป็นปายหนีกองซากศพ กลิ่นสาบเนื่อเน่าฉุนตืดฉมูก

แม้จะเคลือบแคลงใจว่าเหตุใดตนถึงยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่มากไปกว่าความ
ดีใจ อย่างน้อยก็หนีพ้นจากเงื้อมมือมัจจุราช ได้โอกาสมีชีวิตใหม่ นับว่าโชคคิ
กว่าคนที่นอนตายในหลุมศพนัก

หญิงสาวหอบร่างโรยแรงเดินโซเซไปยังลำธาร ทุดกายลงวกน้ำใสลู่ปลั
ล้างกลิ่นสาบจากหลุมศพ เกร่างที่สะท้อนบนผืนน้ำเต็มไปด้วยคราบโลหิตแห้ง
เกรอะกรัง น่าแปลกที่รอยแผลกลางอกหายเป็นปลิดทิ้ง

หญิงสาวขดร่าง ยกมือกุมหน้าท้อง รู้สึกปวดแสบไ้เร็วแรง
ทันใดนั้น...เสียงหญิงชราคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากพุ่มไม้อีกฟากของลำธาร
“เจ้าคงหิวสินะ”

ร่างบางมองสตรีผมหืนสีดอกเลา ใบหน้ายบย่นบ่งบอกว่าผ่านมาหลาย
หนว คงมีประสบการณ์อยู่กลางป่าไม่น้อย มือข้างหนึ่งกำไม้เท้า มืออีกข้าง
กวักเรียกให้เดินเข้ามาหา ท่าทางดูไร้พิษภัย

หญิงสาวเดินเข้าไปตามคำเชิญแล้วรับห่อผ้ามาจากอีกฝ่าย ในนั้นคือ
ข้าวที่ปั้นเป็นก้อนโต

“กินเสียสิ ข้าให้เจ้า”

หญิงชราคลี่ยิ้ม มองข้าวก้อนนั้นหายวับไปโดยไว ก่อนจะเดินจากไป

หญิงสาวลอบเดินตาม ฝ้ามองผู้มีพระคุณเก็บเศษไม้แห้ง นำกิ่งไม้เหล่า
นั้นวางทับกันแล้วผูกรวมเป็นมัดเดียว จากนั้นก็พยายามแบกมัดพืนกองใหญ่
ขึ้นบนบ่าอย่างลำบาก นางรู้สึกสำนึกในบุญคุณจึงแย่งมาแบกไว้แทน หญิงชรา
เห็นน้ำใจจึงไม่ขัด แล้วเดินนำหน้าพามาถึงที่พัก

เรือนไม้เก่าตั้งอยู่เชิงเขา แม้ทรุดโทรมทว่าสะอาดสะอ้านไม่น้อย หลัง
วางกองพืนลงข้างผนังเรือน นางได้ยินหญิงชราเอ่ยแนะนำตัว

“ข้าชื่อเฟิงหลิน คนแถวนี้เรียกข้าว่ายายเฟิง แล้วเจ้า...ชื่อเรียงเสียงใด”

คำถามตอบยาก เมื่อความทรงจำทุกอย่างของหญิงสาวชาวโพลง สิ่งที
จดจำได้มีเพียงยามที่ตนฟื้นขึ้นมาริมน้ำ ต้องระเห่ร่อนไปโดยไร้จุดหมาย

จากนั้นไม่นานก็ถูกโจรป่าจับตัวมาขายให้ขุนชายแซ่จั้น กลายเป็นของเล่นใน
สนามล่ามนุษย์

นางจำได้เพียงเท่านี้ จึงไม่อาจตอบคำถามเพิ่งหลินได้

เพิ่งหลินยื่นคิ้ววิเคราะห์ท่าทีของหญิงสาว คาดเดาว่าเพิ่งเฉียนเคราะห์
ร้ายมา และดูคล้ายนางจะจดจำแม้กระทั่งตัวเองไม่ได้ หญิงชราเกิดใจเมตตา
จึงยื่นมือให้ความช่วยเหลือ ต้อนรับให้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน

“ต่อไปนี่...เจ้าก็ใช้แซ่เพิ่งร่วมกับข้าเถิด” เพิ่งหลินเงยไปชี้ขลุ่ย นาง
แหงนมองท้องฟ้า ปลายยอดไม้เห็นวิหคกำลังโฉบบินอย่างสง่างาม นางยิ้ม
อ่อนโยนก่อนเอ่ยต่อ “หากไร้ชื่อคงลำบากต่อการเรียกขาน ถ้าเช่นนั้น...ข้าจะ
เรียกเจ้าว่าเพยหย่าก็แล้วกัน”

หญิงชราวางมือบนศีรษะหญิงสาว ลูบไล้อย่างเอ็นดู “จงเป็นดังหงส์
ที่โฉบบินอย่างสง่างามให้สมกับนามที่ข้าตั้งให้”

เพิ่งเพยหย่ารู้สึกถึงความอบอุ่นจากมือของหญิงชรา ยอมรับให้เพิ่งหลิน
ผู้นี้เป็นนุพการีนุญธรรม

สอง ชีวิตใหม่

กลางป่าใหญ่ ต้นไม้สูงปกคลุมทั่วสารทิศ

ยังมีดน้ำค้างยังลงหนัก อากาศชื้นหนาวเหน็บ ผ้าห่มผืนหนา นับว่าเป็น
สิ่งสำคัญของผู้หลับใหล

เมื่อถึงยามเย็น¹ น้ำค้างก็สลายไป แสงแดดขับไล่อากาศหนาว เฟื่องเฟย-
หย่านอนขดร่างอยู่ภายใต้ผ้าห่มอุ่นที่เฟื่องหลินจัดเตรียมให้ เสียงนกยามเข้า
รบกวนจนนางต้องลุกขึ้นจากเตียง

เท่าที่จำได้ คินนี่คือคินที่ดีที่สุด ไม่ต้องนอนบนพื้นดินที่เย็นเฉียบ ไม่
ต้องหวาดระแวงเกรงสัตว์ป่าจะทำร้าย นางบิดกายไล่ความเกียจคร้าน ก่อน
ลุกเดินไปหน้าเรือนพลางมองหาเฟื่องหลิน

ข้างกายหญิงชราปรากฏสัตว์ภูตขนาดมหึมา ผิวสีเทาหนากร้าน ใบหู
สยายกางใหญ่กว่าร่มกระดาด กระดุกสีขาจากมุมปากทั้งสองข้างโค้งยาวเกือบ
ระพื้น มันใช้จมูกเรียวยาวหยิบยกลิงของ

เฟื่องเฟยหย่าตกใจอย่างมาก ความทรงจำเลวร้ายเมื่อคราวถูกสัตว์ภูตของ
จิ้นเหอ เลี้ยงหวง และเตียวซื่อรุ่มทำร้ายเล่นผ่านในสมอง เลือดในกายพลัน
ร้อนผ่าว แม้จะกลัวมากกว่าก็หวั่นไยเฟื่องหลินเกินกว่าจะวิ่งหนี จึงถลาไปคว้า

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. ถึง 08.59 น.

ด้ามขวาน เนื้ออาวุธฟาดฟันใส่สัตว์ภูตปริศนาทันที

เฟิงหลินตกใจมากเช่นกัน นางรีบคว้าขวานไว้ได้ทัน “อย่า! อย่าทำร้าย อาเหียว! เจ้านี้คือสัตว์ภูตที่คุ้มครองข้า”

ห่างเพียงสามก้าวขวานก็จะถึงตัวสัตว์ภูตยักษ์แล้ว หญิงสาวมองหญิง ชราแย้งขวานไปด้วยความสงสัย

เฟิงหลินนึกคิดได้...หรือเฟิงเพยหย่าจะมีอดีตเลวร้ายกับสัตว์ภูต

หญิงชราก่อนหายใจจนแน่นหลังไหวเล็กน้อย ไม่แปลกใจที่เฟิงเพยหย่า อาจเคยถูกสัตว์ภูตทำร้ายมาก่อน เพราะในใต้หล้านี้สัตว์ภูตเป็นเสมือนเครื่อง มือและอาวุธของมนุษย์

พวกมันถูกแบ่งระดับตามความสามารถเป็นห้าระดับคือ ระดับไปเซ่อ... สัตว์ภูตที่อ่อนแอที่สุด ระดับลั่วเซ่อ...สัตว์ภูตเสริมพลัง เก่งด้านการรักษา พื้นฟู ร่างกาย ระดับจื่อเซ่อ...สัตว์ภูตแห่งความแข็งแกร่ง ถูกพบมากที่สุด ระดับ เจิงเซ่อ...สัตว์ภูตแห่งการต่อสู้ ความสามารถหลากหลายและโดดเด่น และ ระดับหลันเซ่อ...สัตว์ภูตศักดิ์สิทธิ์ ไร้เทียมทาน ประหนึ่งราชาของเหล่าสัตว์ภูต

พลังวิญญาณของสัตว์ภูตแต่ละระดับแบ่งออกเป็นสี่ขั้นคือ ขั้นหนึ่ง... ขีดจำกัดพลังไม่เกินสามสิบ ขั้นสอง...ขีดจำกัดพลังไม่เกินห้าสิบ ขั้นสาม...ขีด จำกัดพลังไม่เกินเจ็ดสิบ ขั้นสี่...ขีดจำกัดพลังไม่เกินหนึ่งร้อย

หากมนุษย์ผู้ปลุกชีพสัตว์ภูตมีพลังวิญญาณมาก สัตว์ภูตก็จะมีพลัง วิญญาณสูงเช่นกัน และถ้ามนุษย์ผู้นั้นหลงละเลิงในอำนาจ ก็จะนำมาซึ่งหายนะ สัตว์ภูตจะทำร้ายฆ่าฟันซึ่งกันและกัน

แม้ทางการจะออกกฎหมายห้ามมนุษย์ใช้สัตว์ภูตมาทำอันตรายกัน และสร้าง สนามประลองสัตว์ภูตเพื่อเปิดโอกาสให้ต่อสู้กันอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ก็ตาม ทว่ายังมีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ลักลอบกระทำผิดอยู่เป็นนิจ ลอบใช้สัตว์ ภูตโจมตีผู้อ่อนแอกว่า แย่งชิงผลประโยชน์เข้าตัว

“เพยหย่า...เจ้าใจเย็นก่อน...อาเหียวคือสัตว์ภูตข้าง เป็นสัตว์ภูตคู่ชีพ ของข้า แม้จะตัวใหญ่โตอยู่ในระดับจื่อเซ่อก็ตาม ทว่ามันใจดี ไม่ทำอันตราย เจ้าแน่นอน ข้ารับรองได้...”

เฟิงเพยหย่าขมใจให้เย็นลง ก่อนเดินตามแรงจูงมือของเฟิงหลินไป

“ลองสัมผัสอาเจียวกูก่อน อาเจียวเป็นสัตว์ภูตที่ใจดี เจ้าจะชอบมันแน่ๆ” กล่าวแล้วจับมือหญิงสาววางลงบนลำตัวของอาเจียว สัตว์ภูตตัวใหญ่ไม่มีท่าทีดุร้าย เฟิงเพยหย่าจึงสงบอารมณ์ตื่นกลัวลงได้

เหตุการณ์วันนี้ยิ่งทำให้เฟิงหลินเกิดความสงสัย แท้จริงเฟิงเพยหย่าไร้สัตว์ภูตคู่ชีพหรือ

โฉนสัตว์ภูตของนางถึงไม่แสดงตัว อีกทั้งตั้งแต่พบกันหญิงสาวยังไม่เคยปริปากพูดคำใดเลย

ยามชื่อ² เฟิงเพยหย่าแบกพินหลายมัดตามหลังเฟิงหลินมายังตลาดกลางเมืองซีอาน

การเดินทางเข้าเมืองนั้น นางต้องพบปะผู้คนจำนวนมากจึงตื่นเต้นไม่น้อย

ผัก ผลไม้ แพรพรรณ เครื่องประดับ วางเรียงรายตามร้านค้าข้างทาง ถนนทุกสายเนืองแน่นไปด้วยมนุษย์และสัตว์ภูต ยิ่งเข้าไปใกล้สัตว์ภูต เฟิงเพยหย่ายิ่งใจเต้นแรง

เฟิงหลินสั่งอาเจียวเดินชนบดด้านข้างเฟิงเพยหย่า ใช้ร่างกายมหึมาของสัตว์ภูตข้างแทนกำแพงปกป้องนาง พร้อมกับกุมมือเล็กส่งผ่านกำลังใจอยู่เป็นระยะ กระทั่งนางหายขึ้นตระหนก

ทั้งสองมาใกล้ถึงร้านรับซื้อพิน เฟิงเพยหย่ามองก้อนสีเงินประหลาดมันคล้ายก้อนหิน มาจากปากของเฟิงหลินในภายหลังว่าคือค่าตอบแทนที่ได้รับเพื่อแลกกับพิน ทั้งของใช้ อาหาร เสื้อผ้า ทุกสิ่งล้วนต้องใช้มันแลกซื้อ

เฟิงเพยหย่าได้เรียนรู้หลายอย่างจากเฟิงหลิน นางคล้ายเด็กวัยกำลังเติบโตและเรียนรู้ เข้าใจเรื่องต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว รู้ว่าแท้จริงแล้วสัตว์ภูตมีหลายระดับ มีทั้งดีและร้าย มีทั้งแข็งแกร่งและอ่อนแอ

เฟิงเพยหย่ามองสัตว์ภูตหลากหลายชนิด ดูเป็นมิตรและไม่มีพิษภัย บางตนมีลำตัวคล้ายกระรอกแต่มีหัวเป็นดอกไม้สีสดสวย บางตนรูปร่างยาวเรียวคล้าย

² ช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. ถึง 10.59 น.

หนอนตัวใหญ่ทว่ามีปีกและบินได้ รูปร่างของสัตว์ภูตแต่ละตนมีเอกลักษณ์
อย่างชัดเจน แม้บางตนที่จัดว่าเป็นสัตว์ภูตตระกูลเดียวกัน มีรูปร่างทั่วไปคล้าย
กัน กลับมีระดับวิญญานที่แตกต่างกัน

เฟิงเพยหย่ามองดูพี่น้องคู่หนึ่ง ทั้งสองมีสัตว์ภูตเป็นไก่อรงแดง มอง
ผิวเผินคล้ายว่าจะเป็นสัตว์ภูตระดับไปเชื่อ แต่สัตว์ภูตไก่อรงแดงของคนที่
มีขนสีขาวมุกแสนสง่า นางเห็นมันไข่ออกมาเป็นเม็ดมุกเลอค่า ทว่าสัตว์ภูตไก่อ
รงแดงของคนน้องมีขนสีขาว ยามมันไข่ออกมากลับกลายเป็นเพียงก้อนหิน
จึงแยกแยะได้ว่า แม้จะเป็นสัตว์ภูตในระดับเดียวกัน แต่ความสามารถก็แตก
ต่างกัน

ต่อมากเฟิงหลินได้สอนเรื่องของสัตว์ภูต ทำให้นางเริ่มเข้าใจมากขึ้น จึง
ย้อนนึกถึงตัวเองว่าเหตุใดถึงไร้สัตว์ภูตคู่กายเฉกเช่นคนอื่น เป็นปมด้อยคล้าย
สวรรค์เอนเอียง ทว่าเมื่อคำนึงถึงเรื่องที่ตัวเองตายแล้วพิน ก็อดคิดไม่ได้ว่า...
หรือนี่อาจเป็นสิ่งที่สวรรค์ชดเชยให้นาง

**อาทิตยอัสดง ท้องฟ้าคล้ายผืนผ้าสีแดงสด เชิงเขายามเย็นมีเสียงนก
ร้องดังอยู่พักใหญ่ กระทั่งมันบินกลับรังเสียงจึงเงียบลง**

เฟิงเพยหย่านั่งย่างปลาที่ซื้อมาจากตลาด เปลวไฟร้อนระอุ เศษไม้แห้ง
แตกจนเกิดสะเก็ดไฟกระเด็นโดนนาง แต่นางกลับไม่มีท่าทางเจ็บปวด กลับ
กัน...นางนั่งยิ้มบางมองเปลวเพลิงสีส้มราวกับต้องมนตร์ขลัง ทำเอาเฟิงหลิน
อดคิดไม่ได้ว่าหญิงสาวผู้นี้คงชื่นชอบความอบอุ่นของเปลวไฟไม่น้อย

ปลาย่างสุกพอดี กลิ่นหอมอบอวลรอบกองไฟชวนให้น้ำลายสอ หญิง
สาวส่งปลาตัวแรกให้เฟิงหลิน บุญการุญธรรม ส่วนอีกตัวส่งให้อาเจียว จำ
ได้ดีว่าวันนี้อาเจียวทำหน้าที่ประหนึ่งองครักษ์ปกป้องนางตลอดการเดินทาง
คล้ายมันรู้ว่านางหวาดระแวงที่จะเข้าใกล้สัตว์ภูตตนอื่น

อาเจียวยืนวงสูดดมกลิ่นอาหาร แต่ไม่ได้รับไว้ เฟิงหลินหัวเราะขึ้น
ก่อนอธิบาย

“อาเจียวไม่กินอาหารหรอกนะ เจ้าไม่มีสัตว์ภูต ก็เลยไม่รู้ความจริง
แล้วไม่มีสัตว์ภูตตนใดกินอาหาร หากมนุษย์ผู้เป็นเจ้าของอ้อมท้อง แข็งแรง

สมบูรณ์ สัตว์ภูตก็จะแข็งแรงไปด้วย แต่ถ้าเจ้าของอ่อนแอ สัตว์ภูตตัวนั้นก็จะอ่อนแอตาม”

หญิงชราเหม่งมองยอดไม้ คล้ายมองไปไกลกว่านั้น “สายสัมพันธ์ของมนุษย์กับสัตว์ภูตลึกซึ้งเกินหยั่งรู้ หากเจ้าของลื่นชีพ สัตว์ภูตก็สลายกลายเป็นอากาศ ตายตามไปด้วย”

เฟิ่งเพยหย่าเข้าใจแล้ว นางยกมือขึ้นลูบหัวสัตว์ภูตข้างแทนคำขอบคุณ แล้วนั่งกินปลาอย่างเอร็ดอร่อย ทุกช่วงเวลาที่ได้อยู่กับเฟิ่งหลินคือการเรียนรู้ เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งสาวมีความสุขมากที่สุด

ดวงอาทิตย์มาเยือน เหลี่ยมเขาปรากฏแสงเจิดจ้า

เฟิ่งเพยหย่ายังคงทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเฟิ่งหลินจนทุกวันนี้ การเดินทางไปตามตลาดบ่อยครั้งทำให้นางเริ่มชิน

เฟิ่งหลินสอนวิธีการใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย เข้าป่าหาพินนำไปขายในตลาด นำเงินที่ได้ไปแลกซื้อของใช้ที่จำเป็น บางครั้งนางก็สอนวิธีการปลูกพืชผัก สอนวิธีการเข้าป่าหาผลไม้และของกินที่ไร้พิษ รวมถึงบอกให้รู้ว่าอาหารชนิดใดเป็นพิษ

ตลอดการใช้เวลาร่วมกัน เฟิ่งเพยหย่าไม่เคยเปิดปากเอ่ยคำพูดใด กระทั่งเฟิ่งหลินเริ่มชิน และเลิกที่จะคะยั้นคะยอให้หญิงสาวเอ่ยตอบ

เมื่อเว้นว่างจากการทำกิจต่างๆ เฟิ่งหลินมักทำความสะอาดเรือนอยู่เสมอ เฟิ่งเพยหย่าจึงคล้ายได้วิชางานบ้านงานเรือนจากหญิงชราผู้มากประสบการณ์ไปด้วย

วันนี้หญิงสาวลงมือช่วยรื้อคันทำความสะอาดเรือนเชิงเขาอีกเช่นเคย นางอาศัยช่วงที่เฟิ่งหลินไปซักผ้า หวังตียากแบ่งเบาภาระ จึงรื้อคันของที่อีกฝ่ายไม่ได้ใช้ออกมากองไว้เตรียมเผาทำลาย

ประกายไฟถูกจุด ใบไม้แห้งส่งกลิ่นฉุน ควนสีขาวเริ่มลอยขึ้นและขยายตัว ขณะนั้นเอง เฟิ่งหลินที่เฟิ่งกลับมาถึงก็กรี๊ดร้องขึ้น

“ไม่! หยดเผา...ดับไฟเดี๋ยวนี้!”

เมื่อเฟิ่งเพยหย่าได้ยินก็ตกใจไม่น้อย นางเห็นหญิงชราโยนหอบผ้า

ลงพื้นคล้ายไม้ใช้สิ่งสำคัญอีกแล้ว และวิ่งหน้าตาตื่นตระหนกมายังกองเพลิง เปลวไฟสีส้มกำลังลุกไหม้

เฟิงหลินคว้ากิ่งไม้ยาวเขี่ยสิ่งของในกองเพลิงบริเวณที่ไฟยังลามไปไม่ถึง ให้กระจุกกระจายออกมา จากนั้นรีบแกะห่อผ้าที่เกือบไหม้ออกดู เฟิงเพยหย่าเห็นว่าหญิงชรานั่งกอดม้วนหนังสือเก่าๆ ผืนหนึ่ง หญิงสาวกึ่งประหลาดใจ กิ่งใครรู้ว่าสิ่งนั้นสำคัญถึงขนาดทำให้อีกฝ่ายร้อนรนถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เฟิงหลินกุมมือเฟิงเพยหย่า สีหน้าเคร่งเครียด “ตำราชิ้นสำคัญนัก เจ้าต้องช่วยข้าเก็บรักษามัน อย่าให้ถูกทำลาย หรือตกอยู่ในมือคนอื่นโดยเด็ดขาด”

หญิงสาวสอบถามหญิงชรา เห็นสายตาลอยคล้ายประหวัดถึงอดีต นางจึงถามด้วยสายตา อยากรู้ว่าของสำคัญชิ้นนี้แท้จริงคือสิ่งใด แต่เฟิงหลินปากหนัก อึกอักอยู่นานกว่าจะเอ่ยขึ้น

“มันคือตำราอ่านจันทรภาพ เป็นตำราที่สามารถใช้เป็นชีต้ายได้ ดังนั้น...จะให้ของสิ่งนี้ตกอยู่ในมือคนอื่นไม่ได้ เจ้าต้องช่วยข้าเก็บรักษามันให้ปลอดภัย”

แม้ไม่รู้ว่ตำราอ่านจันทรภาพนี้มีไว้เพื่อทำการใด ทว่านางก็พยักหน้ารับ

เวลาแห่งความสุขผ่านไปยาวนาน

หิมะขาวราวกับทะเลเมฆาของเหมันตฤดูค่อยๆ ละลาย ความหนาวที่กัดกินถูกปัดเป่าด้วยแสงอบอุ่นของฤดูวสันต์ ท้องนภาเจิดจรัสด้วยสีทองของดวงอาทิตย์ สัตว์ใหญ่่น้อยที่จำศีลยาวนานเริ่มต้นและออกหากิน

เฟิงเพยหย่ารู้สึกถึงโลหิตที่เย็นเยือกค่อยๆ อุ่นชานไปทั่วร่าง ฤดูหนาวที่กำลังผ่านไปช่างแสนทรมาณ มือและเท้าแข็งมีสีม่วงคล้ำราวกับศพที่ไม่ปาน ทุกอณูผิวสัมผัสเจ็บแสบในทุกครั้งที่ลมหนาวโฉบผ่าน ประหนึ่งใบมีดกรีดผิว ให้ปวดร้าวไปถึงกระดูก ดังนั้นตลอดหนาวที่ผ่านมาหญิงสาวจึงคล้ายคนเกียจคร้าน คุดคู้อยู่แต่ในเรือนมากกว่าจะออกมาเย้าเดินบนพื้นที่เต็มไปด้วยปุยขาวเย็นห่า

ฤดูเหมันต์ไม่เพียงทรมาณนาง ยังทำร้ายเฟิงหลินที่อายุเกือบเจ็ดสิบหนว นางป่วยอดแอดตามประสาผู้สูงวัย ทำให้หน้าที่หลักในการหาเลี้ยง

ครอบครัวยุติเป็นของเฟื่องเฟยหายไปโดยปริยาย แม้หญิงสาวจะชิงชิงอากาศ
อันหนาวเย็น ทว่านางรู้ความมากพอจึงกัดฟันอดทนทำงานอย่างไม่บกพร่อง
เมื่อเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ หิมะที่ละลายเผยโฉมกิ่งก้านใบของต้นไม้ที่กำลัง
แตกหน่อผลิใบใหม่ เฟื่องเฟยหย่าเริ่มชินกับการเดินทางไปยังตลาดเพื่อเอาเงิน
ไปแลกเป็นเงิน นางโบกมือแล้วยิ้มอ่อนโยนให้แก่หญิงชราที่กำลังพักฟื้นร่างกาย
ใช้เวลาคราวครึ่งชั่วยาม³ หญิงสาวก็กลับถึงเชิงเขาพร้อมถุงเงินที่อัดแน่น
ทว่าภาพแรกที่ปรากฏยามกลับมาถึงท่าหัวใจนางร่วงหล่น สองมือสั่นเทา รีบ
วิ่งไปยังหน้าเรือนไม้ บนพื้นมีร่างของเฟื่องหลินนอนแน่นิ่ง ร่างกายของนาง
ปรากฏบาดแผลคล้ายถูกของมีคมฟาดฟัน โลหิตสีแดงสดท่วมย้อมเนื้อผ้า
สีเทาจนเปลี่ยนสี

เกิดเรื่องอันใดขึ้น!

หญิงสาวทรุดตัวลงข้างกายบุพการีบุญธรรม หัวใจคล้ายถูกบดขยี้
ดวงตาแดงก่ำด้วยน้ำตา สองแก้มใสเปียกขึ้น

“ทะ...ท่านยาย...”

ถ้อยคำแรกที่หลุดจากปากหญิงสาวคือคำเรียกผู้จากไป

เฟื่องเฟยหย่าตัวสั่นสะท้าน นางเห็นร่างอาเจียวที่ล้มอยู่บนพื้นไม้ไกล
จากหญิงชราค่อยๆ สลายกลายเป็นอากาศธาตุ หาดได้หลงเหลือสิ่งใดไว้ไม่
ตลอดมา...เฟื่องหลินกับอาเจียวคือครอบครัว

ทว่ายามนี้ไม่เหลือผู้ใดอีกแล้ว...

ท่ามกลางความโศกเศร้า มีเสียงโหยกเหวโวยวายอย่างป่าเถื่อนดังออก
มาจากในเรือน ไม่นานก็ปรากฏร่างเจ้าของเสียง เป็นบุรุษร่างหนา สีผิว
หมองคล้ำ หนวดเครารุงรัง

“ที่แท้ก็ยังมีหลานสาว ถ้าอย่างนั้นเงินทั้งหมดคงอยู่กับเจ้าสินะ นั่นไง...
ถุงเงินนั่น...ส่งมาให้ข้าเสียดีๆ ถ้าไม่อยากตายอย่างยายแก่คนนี้ก็รีบส่งมา”

ฉับพลันนั้นเฟื่องเฟยหย่าก็เข้าใจทุกอย่าง นางกัดริมฝีปากจนเลือดไหล
กลางอกคล้ายมีไฟสุ่ม เคียดแค้นชิงชิง นางคว้ามิดลั่นที่พกติดกายเคลื่อนไหว

³ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง ตามเวลาสากล ดังนั้น 1/2 ชั่วยาม จึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

อย่างปราดเปรียวพุ่งเข้าทำร้ายโจรชั่วในทันที

โจรร้ายรีบคว้าดาบเข้าต่อกร ทว่าเพิงเพยหายารุกฟาดฟันหนักหน่วง ทุก
ท่วงท่าราวกับเพชรฆาตผู้กระหายความตาย จนอีกฝ่ายเกิดเพลิงพล้ำบาด
เจ็บหลายแผล แต่ล้วนห่างไกลหัวใจนัก

เสียงมีดกระทบดาบดังไม่หยุด โจรร่างใหญ่ล่าถอยจนแผ่นหลังชิดติด
กับโคนต้นไม้ เพิงเพยหาแหงมิตหะลุร่างกายกำยำของโจรร้ายจนเกิดแผล
ใหญ่ได้สำเร็จ อีกฝ่ายคล้ายเห็นนรก ร้องเสียงหลงด้วยความกลัวตาย

ทันใดนั้นสัตว์ภูตตะขาบยักษ์พลันทะยานขึ้นมาจากพื้นดิน สะบัดลำตัว
ใส่เพิงเพยหาจนกระเด็นไปอีกทาง นางชมความเจ็บลุกขึ้นสู้นั่วความว่องไว
ของสัตว์ร้ายที่โชกโชกของการต่อสู้มีมากกว่า หญิงสาวจึงพลาดถูกคมเขี้ยวมีพิษ
ฝังร่าง

พิษของสัตว์ภูตนับว่าร้ายกาจ ต้องเป็นสัตว์ภูตระดับลวีเซอจึงจะรักษา
ได้ ไม่เช่นนั้นก็ต้องเป็นผู้ศึกษาตำรายาฉบับสัตว์ภูต

พิษแล่นเข้าสู่หัวใจเพิงเพยหาอย่างรวดเร็ว แต่ความแค้นที่ฝังลึกมี
มากกว่าความเจ็บปวด นางฝืนขยับร่างกัดแกว่งมีดใส่โจรชั่วทั้งที่มีมือสั่นเทา
ขยับได้สองสามครั้งก็สิ้นแรงล้มลง

สติสุดท้ายคือหวังว่าตายแล้วจะได้พบกับท่านยายที่รักอีกครั้ง...

โจรร่างใหญ่ก้มลงคว้าถุงเงินที่แนบอยู่ข้างเอวบาง รอยยิ้มเลือดเย็นไม่
สนใจไยดีต่อสามชีวิตที่สังหาร

“ให้ขาดๆ ก็สิ้นเรื่อง ฮี!”

สาบ เลือนล้างด้วยเลือด

สายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิพัดหวนความแค้น ร่างกายเย็นชืดอุ่นขึ้น
บาดแผลเหวอะหวะจากคมเขี้ยวสัตว์ภูตหายดีเป็นปกติทั้ง ดวงใจที่ถูกแช่แข็ง
ขยับเต้นเป็นจังหวะ

เฟิงเพียหย่าพื้นต้นซึ้นมาก็พบว่าร่างกายตัวเองไร้ร่องรอยบาดแผล พิษ
ที่จู่โจมสลายไปอย่างน่าประหลาด

แม้จะมีชีวิตอีกครั้ง แต่นางก็ไม่ดีใจ เพราะการอยู่คนเดียวต้องเผชิญ
ความเดียวดายเพียงลำพัง น่ากลัวมากกว่าความตายเสียอีก หากเลือกได้...
นางอยากอยู่ในปรภพกับเฟิงหลินและอาเนียว

เฟิงเพียหย่าโอบกอดร่างท่านยายผู้เป็นที่รัก ไม่เข้าใจว่าเหตุใดนางถึง
สามารถฟื้นคืนชีพ แต่หญิงชรากลับไม่ฟื้น ยิ่งขบคิดก็ยิ่งซิงซังต่อสวรรค์ โกรธ
แค้นต่อโจรร้าย และเกลียดชังทุกสิ่งบนโลกแห่งความเดียวดาย

ร่างของเฟิงหลินถูกลบฝังภายใต้พื้นดิน คืนสู่ธรรมชาติอย่างไม่มีทาง
หวนกลับ

เฟิงเพียหย่าคำนับหลุมศพผู้มีพระคุณอยู่นาน จึ้ยยกบนคอสลักอักษร
คำว่า ‘เฟิง’ ชวนให้หวนนึกถึงอดีตอันแสนสุข

รัตติกาลหนาวเหน็บสุดชั่วหัวใจ ร่างบางเอนลงบนที่นอนของเฟิงหลิน

แล้วกอดผ้าห่ม กลืนกายหอมกรุ่นของหญิงชรา ยังคงติดอยู่ หญิงสาวน้ำตา
คลอ ความรักต่อเฟิงหลินสะท้อนความแค้นที่มีต่อโจรร้าย

ราตรีนี้เฟิงเพยหย่าข่มตาหลับเพียงร่างกาย ทว่าหัวใจยังตื่นตัวอยู่เสมอ
เรือนที่เคยแสนสุขเหลือเพียงความโศกเศร้า นางประหวัดถึงเสียงหัวเราะและ
ภาพรอยยิ้ม ที่กลายเป็นเพียงฉากหลังของอดีตที่ไม่มีทางหวนคืน

เฟิงเพยหย่าลุกขึ้นจากที่นอนในยามเช้า สองมือกำจี๋หยก ผินมองห่อ
ผ้าที่เก็บของสำคัญของเฟิงหลิน แท้จริงโจรชั่วโง่ม มองข้ามสิ่งมีค่าที่สุดไป

กิจวัตรประจำวันของนางไม่ใช่การเก็บฝุ่นหรือทำความสะอาดเรือน ทุก
วันนางเหลาไม้ สร้างหอกไม้แข็งแรง เตรียมพร้อมสำหรับใช้เป็นอาวุธ สลับ
กับลับคมมีด เผื่อเผื่อโจรร้ายจะย้อนกลับมา

และเมื่อئั้น...นางก็พร้อมจะทวงคืนหนี้แค้น

**ล่วงเลยมาสามแดดยังไร้เงาคนชั่วช้าสามัญ ร่างบางจึงเปลี่ยนจาก
การนั่งรอเป็นผู้ออกไล่**

นางเตร็ดเตร่ไปทั่วผืนป่า นอนกลางดิน กินผลไม้ป่าเป็นอาหาร โชคดี
ที่ได้เรียนรู้วิธีการดำรงชีพจากเฟิงหลินมาไม่น้อย จึงไม่เกรงกลัวต่อความ
ลำบาก ใช้น้ำมันแสงออกไล่ ใช้น้ำมันดักฟ่อน ทำเช่นนั้นทุกวันกระทั่งล่วงมา
สองสัปดาห์

ในที่สุดนางก็พบเหยื่อที่ตามหา...

ริมธารน้ำใสใต้หน้าผาสูงที่มีน้ำตกไหลเป็นทางเดียว เฟิงเพยหย่าซ่อน
ตัวบนเนินสูงกว่าบริเวณที่โจรป่าพักอาศัย เสียงน้ำตกดังกลบเสียงฝีเท้า นับ
เป็นชัยภูมิที่เอื้อต่อนางไม่น้อย

เค่อสุดท้ายของยามไหย่ว⁴ แสงแดดหลุบหายไปตรงไหล่เขา บรรยากาศ
โพล้เพล้ โจรร้ายชะล่าใจ เพลิดเพลินกับการพักผ่อน สายตาจับจ้องอยู่แต่เนื้อ
ปลาเหนือกองไฟ

เฟิงเพยหย่ากำหอกไม้ที่เหลาด้วยความแค้นจนคมกริบ เงือสุดแขน

⁴ เวลา 18.45 น.

ขว้างสุดแรงด้วยจังหวะที่กะเกณฑ์ไว้ อวูธพุ่งผ่านมานอากาศอย่างรวดเร็ว ทะลวงร่างโจรจนทะลุจากด้านหลัง

นางมองร่างอาบโลหิต ก่อนเหยียบแผ่นหลังกระซกหอกไม้ออก และเตะซ้ำจนโจรร้ายหงายหน้าขึ้น

“จะ...เจ้าเอง...หะ...เหตุใดถึงเป็นเจ้า” ดวงตาเบิกโพลง ล่ำล็กเลือดจน ถ้อยคำที่เหลือขาดหาย ไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนที่ตายแล้วถึงฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้

แม้จะตกใจ ทว่ายามนี้คือเวลาแห่งความเป็นความตาย เขาจึงรีบใช้จิต เรียกสัตว์ภูตให้มาช่วยเหลือ

เฟิงเพยหย่าเข้าใจดี หากมนุษย์ยังมีชีวิต สัตว์ภูตก็จะยังคงอยู่ จึงตัดสินใจคว้ามืดลึนแทงทะลุหัวใจโจรร้ายดับลมหายใจทันที ครั้นเจ้านายตาย สัตว์ภูตตะขาบลั่นสลายกลายเป็นอากาศ

เฟิงเพยหย่ามองศพโจรใต้ฝ่าเท้า ดวงตาแดงก่ำของผู้เสียชีวิตยังเบิก ค้าง โลหิตสาดกระเซ็นเประอะเปื้อนใบหน้าของนาง นางยืนจ้องตาโจรร้ายที่ ลึนลมอยู่อย่างนั้น ตั้งใจให้จิตสุดท้ายของเขาจดจำใบหน้านางไปถึงปรภพ หวัง ว่าเมื่อถึงโลกแห่งความตายแล้ว หากโจรร้ายเผชิญหน้ากับท่านยายเฟิง จะได้นำความไปบอกแก่ท่านยายของนางได้...

ว่านั่นเลือดถูกชำระแล้ว!

หญิงสาวคว่ำถุงเงินคืน ดึงมิดที่โซกเลือดออกจากศพ แล้วหันหลังเดิน จากมา

ร่างไร้วิญญาณของคนชั่วถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง เป็นเครื่องเช่นสังเว ญิณของเฟิงหลินกับอาเหี้ยวผู้ล่วงลับ

ยามเงิน กระรอกวิ่งออกจากโพรงไม้ ผงวิหคโฉบบินต้อนสายลม
ทุกอย่างดำเนินไปเฉกเช่นทุกวัน ทว่าไร้ภาพและเสียงของเฟิงหลินกับอาเหี้ยว อีกต่อไป

เฟิงเพยหย่าตัดสินใจออกเดินทาง ไม่อาจทนมองเรือนไม้ที่เคยแสนสุข หลงเหลือแค่ความเศร้าเช่นนี้ ก่อนจากมานางระลึกถึงคำสั่งเสียในอดีตพลาง เก็บม้วนหนังสือเข้าห่อผ้า ก็มคำนับหลุมศพของผู้มีพระคุณเป็นการอำลาครั้ง

สุดท้าย

บนแผ่นดินกว้างใหญ่ นางไม่รู้จะไปที่แห่งใด ทำได้เพียงเดินทางผ่านเส้นทางเก่าที่เคยเดินผ่านทุกวัน ผ่านหน้าร้านที่เคยรับซื้อฟืน ได้ยินเถาเถาเจิงตะโกนเสียงดังมา

“แม่นาง...เดี๋ยวนี้ไม่ส่งฟืนแล้วรี! แล้วท่านยายเฟิงเล่า สบายดีหรือไม่”

คล้ายถูกตอกย้ำความสูญเสีย หญิงสาวริมฝีปากหน่ออึ้ง ลำบากเกินกว่าจะเอ่ยว่าท่านยายตายแล้วจึงรีบเดินหนี

ตลาดแสนวุ่นวาย ทั้งมนุษย์และสัตว์ภูตเดินกันขวักไขว่ เฟิงเพยหย่าเดินมาถึงสี่แยกใหญ่ใจกลางตลาด นางเห็นคนจำนวนมากยืนล้อมวงส่งเสียงเฮฮาราวกับกำลังร้องส่งกำลังใจให้ผู้ใดอยู่ จึงเดินเข้าไปใกล้ๆ เห็นกลางสี่แยกมีแท่นขนาดใหญ่ที่ถูกใช้เป็นสนามประลอง

บุรุษวัยกลางคนปรากฏตัวขึ้นกลางแท่น ก่อนป่าวประกาศเสียงดัง “ยกนี้คุณชายจิ้นก็เป็นฝ่ายชนะอีกครั้ง ขอกำลังใจให้คุณชายจิ้นด้วยขอรับ”

จากนั้นผู้ชมก็ตะโกนตอบรับอย่างถูกอกถูกใจ

“มีผู้ใดอยากจะทำประลองอีกหรือไม่ ผู้ชนะจะได้พบกับคุณหนูหญิงบุตรสาวของเจ้าแห่ง เจ้าของร้านผ้าไหมที่ใหญ่ที่สุดในเมืองซีอานแห่งนี้”

ผู้ทำประลองคนใหม่เดินฝ่ากลางกลุ่มคนขึ้นไปยืนบนแท่นประลองอย่างองอาจ เขามาพร้อมสัตว์ภูตคู่ซึ่งรูปลักษณะคล้ายกระต่าย กลางหลังมีปีกสีขาว

“โอ้...ในที่สุดก็มีผู้ทำประลอง ท่านผู้นี้คือคุณชายตัวแม่สัตว์ภูตเหี่ยวหูของคุณชายตัวนั้นจะอยู่ในระดับไปเช้อ ทว่ามีพลังวิญญาณในขั้นที่นับว่าสูงที่สุด คุณชายจิ้นอาจต้องลำบากสักหน่อยแล้ว”

เสียงผู้ชมที่ล้อมรอบแท่นดังฮึกเหิม

ทั้งจิ้นเหอและตัวชั้นล้วนมีความมั่นใจ ทันทีที่สัญญาจากเจ้าแห่งดั่งขึ้น ทั้งสองก็สั่งให้สัตว์ภูตเข้าต่อสู้กัน เฟิงเพยหย่าสังเกตการประลองอยู่ด้านนอกสนาม เห็นสัตว์ภูตของฝ่ายหนึ่งดูคันทา เมื่อสังเกตดีแล้วก็พบว่าแท้จริงมันคือสัตว์ภูตเหี่ยวหูขาว แผงขนรอบลำคอสีเทาเขียวเป็นเอกลักษณ์ มีหน้าขำยังมีเสียงหนึ่งตะโกนสั่งการตามมาด้วย

“จัดการมัน ฆ่ามัน!”

เฟื่องเพยหย่าจำเสียงนั้นได้ บุรุษผู้นี้คือคนที่สังหารนางด้วยลูกธนูในสนามล่ามนุษย์

เพลิงโทสะพล้นลูกโหม ไม่เข้าใจว่าเหตุใดบุรุษชั่วช้าถึงกล้าแสดงตัวต่อหน้าสาธารณชนเช่นนี้ มิหนำซ้ำยังได้รับเกียรติจากทุกคนด้วย นางอยากกระโจนเข้าไปร่วมต่อสู้ แต่คำทนายเฟื่องเคยสอนไว้ว่าบ้านเมืองมีกฎที่ทุกคนต้องเคารพปฏิบัติตาม การสังหาร ฉกชิงทรัพย์ ล้วนแต่เป็นการกระทำที่ต้องห้าม นางจึงมิอาจกระทำอย่างเอาแต่ใจ

การประลองดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ฝ่ายจิ้นเหอเป็นผู้ได้ชัยชนะ เสียงปาวประกาศการมีชัยและระบุตัวเจ้าบ่าวจึงดังขึ้น

“ในเมื่อไม่มีผู้ใดมีความสามารถเท่าคุณชายจิ้น วันนี้พวกเราขอร่วมแสดงความยินดีกับคุณชายจิ้นและคุณหนูหง่วงหน้า ขอให้งานมงคลของทั้งสองจัดขึ้นในเร็ววัน”

เสียงปรบมือดังกึกก้องตามมาทันที

เฟื่องเพยหย่าเฝ้าริมฝีปาก ประหวัตรถึงความหวาดกลัวในอดีต จำได้ว่าตัวเองวิ่งหนีไปทั่วสนาม ทั้งที่ไร้อาวุธ ทั้งที่เป็นเพียงสตรีธรรมดา ทว่ากลับถูกนำมาเป็นสิ่งเดิมพันให้สัตว์ภูตแข็งแกร่งสามตนออกล่าอย่างทารุณ ความหวาดกลัวและความเจ็บปวดในยามสิ้นลมนั้นคือเรื่องจริงที่ไม่อาจสลัดทิ้งไปจากความคิด นางโกรธจนอยากจะกระโดดขึ้นไปบีบคอจิ้นเหอให้ตายต่อหน้า

นางเห็นชายเฒ่าพรายให้แก่หญิงสาวที่ถูกเรียกว่า ‘แม่นางหง’ กระทั่งสตรีผู้นั้นเดินตามบิดาจากไป จิ้นเหอจึงหันหลังเดินกลับไปอีกทาง เฟื่องเพยหย่ารู้ตัวอีกทีก็เดินตามหลังชายหนุ่มมาถึงเรือนหลังใหญ่ เห็นบ่าวรับใช้ยืนต้อนรับพร้อมแสดงความยินดีกับชัยชนะ

เฟื่องเพยหย่าเดินละไปข้างกำแพงสีขาว เห็นประตูขนาดเล็กมีคนเข้าออก นางนั่งลงทอดเข้าใช้ความคิด ซึ่งใจว่าควรแก้แค้นจิ้นเหอหรือควรออกเดินทางต่อไปดี

ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำ หญิงสาวนางหนึ่งยืนเฝ้าขอบประตูพลาญกัวมือเรียกด้วยน้ำเสียงสดใส

“นี่เจ้า...เจ้าน่ะ...มานี่เร็ว...”

เฟิ่งเพยหย่าตอบรับคำเชิญ นางถูกพามายังห้องครัว บนโต๊ะไม้ในห้อง มีชาลาเปาสามลูก

“กินสิ เจ้าคงหิวแล้ว”

สาวใช้ผู้นี้ทำให้เฟิ่งเพยหย่านึกถึงเฟิ่งหลิน นางจึงไม่ปฏิเสธความหวังดี กินชาลาเปาจนอิ่มท้อง

“เจ้าเป็นไพบ่?”

เฟิ่งเพยหย่าไม่ได้ตอบ อีกฝ่ายจึงคิดเองเออเอง

“ข้าชื่อซิงหว่าน สาวไพบ่...เจ้ามีชื่อหรือไม่”

นางยกมือใช้ปลายนิ้วชี้ว่าดอกอากาศเป็นรูปตัวอักษรว่า ‘เพยหย่า’

“ยังดีที่เจ้าพอรู้หนังสือนะ เพยหย่า”

ซิงหว่านยิ้มหวาน ปกติเป็นคนขี้สงสาร ไม่อาจทนเห็นคนตกทุกข์ได้ยาก นางจึงลอบช่วยเหลือคนยากไร้อยู่เสมอ ครั้นเห็นเฟิ่งเพยหย่านั่งอยู่คนเดียว กับผู้ที่เคยมาขออาหารจึงเข้าใจผิด

ท่ามกลางบรรยากาศเป็นกันเอง หัวหน้าสาวใช้นามว่าชีวเหนียงก็ปรากฏตัวขึ้น

“ซิงหว่าน! เจ้าเอาอีกแล้วนะ พวกคนไม่รู้หัวนอนปลายเท้าเข้ามากินอาหารในเรือนสกุลจันอีกแล้ว ครั้งก่อนถูกโบยไปยังไม่เช็ดอีกรึ”

“ชะ...ข้า...ข้าจะรีบพานางออกไปเดี๋ยวนี้เจ้าคะ” ผู้น้อยตอบเสียงสั่นแล้วคว้ามือเฟิ่งเพยหย่าอย่างลนลาน

“หยุด! ทั้งเจ้าและนาง ทั้งคู่ตามข้ามา ครั้งนี้เจ้าต้องโดนลงโทษหนักกว่าเดิมแน่” ชิวเหนียงแสดงอำนาจ

ซิงหว่านกระซิบขอโทษเฟิ่งเพยหย่า ก่อนจูงมือพานางเดินตามหลัง ชิวเหนียงมาถึงเรือนใหญ่ของเจ้านาย ในห้องนั้นเฟิ่งเพยหย่าได้พบกับจิ้นเหอ เขานั่งอยู่ข้างบิดานามว่าจิ้นฟง

จิ้นฟงฟังชีวเหนียงเล่าแล้วเกิดโศก จึงสั่งการให้คนไปหยิบแส้หางม้า ซึ่งเป็นอาวุธสำหรับลงโทษบ่าวรับใช้

ซิงหว่านเห็ดหลาปไม่น้อย แผลเก่ายังไม่หายก็เตรียมเกิดแผลใหม่อีกครา นางไขกศิระชะวักวอน

“ข้าผิตไปแล้วเจ้าคะ ข้าไม่กล้าอีกแล้ว...”

“เจ้าพล่ามเช่นนี้มาก็ครั้งแล้ว” ชิวเหนียงซ้ำเติม

จิ้นฟงหูเบายิ่งกว่าปูย่นุ่ เขาเย็นคิ้วพร้อมกับเงื้อมแขนเตรียมออกแรงฟาด ไม่สนใจว่าเบื้องหน้าจะมีคนนอกอย่างเฟิงเพยหย่าอยู่ด้วย ชิงหวานยกมือขึ้นค้ำบัง ทางตาดตก ใบหน้าหม่นหมอง

“ชะ...ข้า...เป็นผู้เชิญนางเข้ามา นายท่านโปรดอย่าลงโทษนางเลยนะ เจ้าคะ โปรดสงสารที่นางเป็นใบ้เกิดเจ้าคะ”

จิ้นเหอที่นั่งอยู่เคียงข้างเกิดความคิดขึ้นมาจึงเอ่ยกับบิดา “ท่านพ่อวันนี้เป็นวันที่ข้าชนะการประลอง ได้หมั้นหมายกับคุณหนูหง ท่านก็ยกโทษให้พวกนางสักครั้งเถิด หากพวกนางยังฝ่าฝืน ครั้งหน้าท่านค่อยลงโทษ”

ผู้เป็นบิดาย่อมรับฟังคำของบุตรชาย จิ้นฟงจึงขว้างเส้นทางม้าลงบนพื้นสะบัดอาภรณ์ก่อนนั่งลงอย่างฉุนเฉียว ชิงหวานโขกศีรษะขอบคุณหลายคำ ก่อนที่เฟิงเพยหย่าจะถูกพาออกไปนั้น จิ้นเหอได้เสนอขึ้นอีก

“ในเมื่อนางผู้นี้เป็นใบ้ ก็นับว่าน่าสงสาร สกุลจิ้นของเราเลี้ยงคนงานมาไม่น้อย หากจะเพิ่มอีกปากก็คงไม่ลำบาก”

กล่าวเสียงดังแล้วกระซิบข้างหูบิดา อยากรู้ตัวสตรีใบ้ไปช่วยงานลับ

จิ้นฟงนึกคิดถึงสนามล่ำม่นุ่ย์ของตระกูลทันที เห็นด้วยว่าสตรีใบ้คงเป็นประโยชน์ไม่น้อย ไม่เพียงได้แรงงาน นางยังไม่อาจนำความลับไปบอกแก่ผู้ใด แต่ยังอดกลางแคลงใจในตัวสตรีไร้หัวนอนปลายเท้าไม่ได้ จึงเสนอเงื่อนไขสำคัญให้นางเปิดเผยสัตรีภูตเสียก่อน

ในภพที่ม่นุ่ย์ครอบครองสัตรีภูต การเปิดเผยสัตรีภูตต่อนายจ้างคือขั้นตอนสำคัญ เพราะสัตรีภูตเปรียบเสมือนอาวุธร้ายทรงอำนาจภาพ มีความสามารถแตกต่างกันไป นายจ้างสามารถพิจารณาได้ว่าผู้รับจ้างเหมาะสมกับงานหรือไม่

หากเฟิงเพยหย่ามีสัตรีภูตในระดับจื่อเชอหรือเจิงเชอที่มากความสามารถ อาจไม่เหมาะกับงานที่สนามล่ำม่นุ่ย์ แต่ถ้านางมีสัตรีภูตในระดับลวี่เชอที่เก่งด้านการรักษา อาจเป็นประโยชน์มหาศาลต่อเขา

“ข้าจะรับเจ้าเข้าทำงานในสกุลจิ้น แต่ก่อนอื่นเจ้าต้องแสดงตัวสัตรีภูต

คู่ชีพของเจ้าออกมาเสียก่อน”

ผ่านไประยะหนึ่ง⁵ สัตว์ภูตของสตรีใบ้ก็ยังไม่ปรากฏ จิ้นฟงกับจิ้นเหอเริ่มมีโทสะ

ชิงหว่านเห็นสถานการณ์ไม่ค่อยดี นางจึงคลานเข้าไปใกล้หญิงสาวแล้ว ค่อยๆ ค่อยๆ ให้เปิดเผยตัวสัตว์ภูต

“หากเจ้าไม่เผยตัวตนสัตว์ภูต ก็จะไม่ได้อยู่ในเรือนสกุลจิ้น อาจต้อง อดตายอยู่ข้างถนนนะ”

เฟิงเพยหย่าส่ายหน้า ไม่มีสัตว์ภูตแล้วจะแสดงตัวสัตว์ภูตได้อย่างไร อีกทั้งในใจก็ไม่อยากอยู่ในเรือนสกุลจิ้นด้วย

ชิงหว่านคล้ายมีลางสังหรณ์ นางถือวิสาสะถกแขนเสื้อของเฟิงเพยหย่า เปิดเผยท้องแขนขาวเนียนไร้ตำราภูต ทำเอาทุกคนในห้องตื่นตะลึง

“เจ้าไม่มีตำราภูต!” จิ้นเหออุทานด้วยความตกใจ สบตากับบิดาอย่าง สงสัย

“ข้าก็มีเคยพบเจอคนที่เกิดมาไร้ตำราภูต ไม่มีสัตว์ภูตคู่ชีพเช่นนี้ แต่เอ... หรือว่าเจ้าจะเกิดมาไม่มีพลังวิญญาณ จึงไม่สามารถปลุกสัตว์ภูตคู่ชีพได้” จิ้นฟงลู่บเคราพลางวิเคราะห์ไปด้วย

ชิงหว่านไม่รู้จะสื่ออะไรกับเฟิงเพยหย่า จึงตัดสินใจถกแขนเสื้อของตน ขึ้น เผยสัญลักษณ์รูปบัวสวรรค์ “เหตุใดเจ้าถึงไม่มีตำราภูตเช่นข้า”

เฟิงเพยหย่าจ้องตำราภูตตาไม่กะพริบ จำได้ว่าเฟิงหลินก็มีสัญลักษณ์ บัวสวรรค์แบบนี้เช่นกัน ยามนั้นหญิงชราเล่าว่า มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาจะมีสัตว์ ภูตคู่ชีพถูกปลุกให้ตื่นขึ้นพร้อมกัน หนึ่งมนุษย์ต่อหนึ่งสัตว์ภูต และมนุษย์ ไม่สามารถเลือกสัตว์ภูตที่จะกำเนิดด้วยได้ ในทางกลับกัน พลังวิญญาณของ มนุษย์จะเป็นสิ่งที่กำหนดความสามารถของสัตว์ภูต

หากมนุษย์มีพลังวิญญาณระดับใด สัตว์ภูตที่มีความสามารถในระดับ นั้นก็จะตื่นขึ้น ทว่าก็มีเป็นเช่นนั้นเสมอไป เพราะมีมนุษย์ที่มีพลังวิญญาณใกล้เคียงกันเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงสันนิษฐานได้ว่า สัตว์ภูตต่างหากที่จะเป็น

⁵ 1 เค่อ เทียบเท่ากับ 15 นาที ตามเวลาสากล

ฝ่ายเลือกมนุษย์ เพราะตัวมันจะต้องใช้ชีวิตรับใช้มนุษย์ผู้นั้นจนจนสิ้นลม หากจิตมนุษย์ที่เกิดมาเข้มแข็งพอ สัตว์ภูตที่เก่งกาจมากอิทธิฤทธิ์ก็จะเลือก เชื่อมจิตสานสายสัมพันธ์กับมนุษย์ผู้นั้น ทว่าบางครั้งสายเลือดก็มีส่วนในการ ปลุกชีพสัตว์ภูตด้วย

เจกเช่นสายเลือดของฮ่องเต้แคว้นเยียนหนานมักมีสัตว์ภูตพยัคฆ์ขาว เลือกมารับใช้ สายเลือดของฮ่องเต้แคว้นเป่ย์มีเต่าดินเลือกมารับใช้ ส่วนสาย เลือดของฮ่องเต้แคว้นต้าเว่ยมีกวางทองเลือกมารับใช้ และสายเลือดของฮ่องเต้ แคว้นเซี่ยมีมังกรฟ้าเลือกมารับใช้ สัตว์ภูตทั้งสี่คือต้นกำเนิดของสัตว์ภูตทั้ง มวล เป็นสัตว์ภูตระดับหลันเซ่อ สัตว์ภูตศักดิ์สิทธิ์ไร้เทียมทานที่มีพลังวิญญาณ สูงสุด คล้ายราชาของบรรดาสัตว์ภูต หากจำไม่ผิด เพิ่งหลินเอ๋ยถึงสัตว์ภูต ศักดิ์สิทธิ์ตนที่ห้า นั่นคือหงส์เพลิง ทว่าหงส์เพลิงเป็นเพียงตำนานที่ค่อยๆ ถูก ลืม เพราะตลอดมามันไม่เคยปรากฏตัว

คนในแซ่สกุลเดียวกันมักพบว่าปลุกสัตว์ภูตประเภทเดียวกัน ในระดับ ความสามารถและพลังวิญญาณแตกต่างกัน บางส่วนก็พบว่าปลุกสัตว์ภูตคนละ ประเภท ทว่าทุกคนล้วนมีสัญลักษณ์บัวสวรรค์บนท้องแขนตั้งแต่กำเนิด เพิ่งเพียวย่าไต่รตรองอย่างถี่ถ้วนแล้ว การที่ตัวเองไร้สัญลักษณ์บัวสวรรค์ บ่ง บอกว่าเกิดมาไม่มีสัตว์ภูตอย่างสิ้นเชิง

จินเหอย้อนนึกถึงสตรีนางหนึ่งที่ตนเคยให้สัตว์ภูตล่า จำได้ว่าเหยื่อสาว ผู้นั้นไร้สัตว์ภูตเช่นเดียวกัน เขาขบคิดอย่างสงสัย หรือในใต้หล้านี้จะมีมนุษย์ อีกหลายคนที่เกิดมาไร้สัตว์ภูต คิดเช่นนั้นแล้วจึงเอ่ยอย่างคลาญกังวล

“ความจริงแล้วเรื่องนี้ไม่น่าแปลกเท่าใด เพราะครั้งหนึ่งข้าก็เคยเจอหญิง สาวนางหนึ่งที่ไร้สัตว์ภูต หากจะมีเพิ่มอีกก็คงไม่แปลก คงเป็นดังที่ท่านพ่อ บอก...ว่านางอาจเกิดมาไร้พลังวิญญาณจึงไม่สามารถปลุกชีพสัตว์ภูตได้” กล่าว จบเขาก็หัวเราะดังลั่น สบตาบิดาอย่างเข้าใจกัน

“เอเลาะ...ข้าก็ไม่ได้ใจไม่ไ้ระกำ หากเจ้าไร้สัตว์ภูตปกป้อง ก็ยังมีอาจ ปล่อยไปเผชิญอันตรายภายนอกได้ เอาเป็นว่า...ต่อไปเจ้าก็เข้ามาอาศัยในเรือน สกุลจิ้น ให้ชิงหว่านคอยดูแลเป็นที่เลี้ยง ช่วยงานคุณชายจิ้นก็แล้วกัน”

เพิ่งเพียวย่าคิดว่าเป็นโอกาสดี หากได้เข้าไปใกล้จิ้นเหออาจสามารถทำลาย

สนามลำนุษย์ เปิดโปงความผิดต่อสาธารณะ อย่างน้อยจะได้ไม่ต้องมีเหยื่อ
สังเวชีวิตให้แก่ความโหดเหี้ยมอีก นางจึงพยักหน้าแล้วเดินตามหลังชิงหว่าน
ที่แสดงอาการดีใจยิ่งกว่าตัวนางเอง

ณ เข้าเรือนสกุลลับ

ยามคำคืน...เฟื่องเพยหย่าเข้าพักในเรือนของสาวใช้ ตัวเรือนคับแคบ
เพียงพอแค่ใช้พักอาศัย มีเตียงไม้ยาวไปสุดผนังห้องด้านหนึ่ง บนเตียงมีหมอน
และผ้าห่มผืนบาง ปรายตามองเพียงครั้งก็มั่นใจว่าเรือนไม้กลางป่าที่เคยพัก
อาศัยกับเฟื่องหลินดีกว่ามาก

คืนแรกเฟื่องเพยหย่านอนไม่หลับ รู้สึกคล้ายนอนอยู่ในถ้ำเสือ ไม่
สามารถละการระวังภัย มีดเล่มเล็กจึงถูกซ่อนในสัปเสื่อประหนึ่งเป็นเครื่องราง
ป้องกันภัย

เฟื่องเพยหย่ามองสาวใช้คนอื่นที่นอนหลับสนิท จากนั้นนางก็ลุกมาขึ้น
ริมระเบียง มองแสงจันทร์สีเงินยวงสวยส่อง รู้สึกตัวอีกคราก็มาขึ้นอยู่กลาง
สวน นัยน์ตาจับจ้องจันทร์อยู่เนิ่นนาน

จังหวะนั่นเอง นางเห็นเงาดำโฉบผ่านม่านจันทร์รา งาว่างนั้นคล้ายสัตว์
มีปีกตัวใหญ่ จะคอยปากยาวกว่าวิหคปกติ นางเดินตามทิศทางที่เงานั้นโฉบ
ผ่าน ลัดเลาะไปตามกำแพงเย็นเฉียบที่ขลิบด้วยน้ำค้าง กระทั่งถึงบริเวณสวน
ของเรือนใหญ่

โตะหินตั้งตระหง่านข้างขอบสระ บนโตะมีขวดสุราและกับแก้ม ด่าน
ข้างแก้อหินอ่อนปรากฏร่างจีนเหยินลอบขนสัตว์ภูตตัวโปรดอย่างละเมียด
ละไม นัยน์ตาสีชาสะท้อนแสงจันทร์วาววับ เฟื่องเพยหย่านึกถึงความเจ็บปวด

ยามลูกธนูปักกลางอก

นางคว้ามิตถ์สั้นที่อยู่ใต้ออกเสื้อ เดินย่องด้วยผีเท้าแผ่วเบาไปกับกำลัง
ย่ำบนพื้นน้ำ ประชิดร่างใหญ่จากด้านหลัง จังหวะที่หญิงสาวเงื้อมแขนเตรียม
ลงแรงแค่นั้น เสียงทุ้มก็ดังขึ้น

“ไปเอาสุรามามากให้ข้าอีก”

เฟิงเพยหย่าชะงัก มีดถูกเก็บเข้าไปในอกเสื้ออย่างเรียบร้อย ไร้พิรุณให้ผู้ใด
เคลือบแคลง อีกฝ่ายไม่ได้ยินเสียงขานรับคำสั่งจึงหันมองด้วยความสงสัย

“ที่แท้ก็เจ้านี่เอง...” น้ำเสียงคนเมาฟังแล้วไม่รื่นหู

เขาจำนางได้ และเข้าใจแล้วว่าเหตุใดจึงไม่ได้รับคำขานตอบ ในที่สุด
ก็โบกมือเบาๆ คล้ายว่าไม่ถือสา

“ช่างเถอะๆ เจ้าเฟิงมาก็คงยังไม่รู้ที่รู้ทาง เรื่องสุรา...ข้าจะไปหาเอง...ที่
นี้มีถั่งจื้อ สัตว์ภูตเหี้ยมขาวของบิดาข้าคอยอารักขาคุ้มครอง เจ้าก็อย่ามาเดิน
เพ่นพ่านชั้นนี้ รีบกลับไปพักผ่อน พรุ่งนี้ข้ามีงานให้เจ้าทำ”

เขากล่าวจบก็เอื้อมมือแตะแก้มใสของเฟิงเพยหย่า นางผงะถอยหนี
จันทอจึงได้สติแล้วยกยิ้มมุมปาก

“เมื่อครู่แก้มเจ้ามีเศษใบไม้ ข้าแค่จะเอาออกให้” น้ำเสียงกรุ่นกริ่ม
นัยน์ตาแพรวพราว

เฟิงเพยหย่ายิ่งเห็นธาตุแท้ของอีกฝ่ายมากขึ้น

เสียงโกโก่งคองขานยามเช้า ขณะที่ภายในเรือนสกุลจันทอวุ่นวาย

เฟิงเพยหย่ามองบ่าวรับใช้ตั้งใจทำหน้าที่ของตนเอง นางช่วยชิงหว้าน
เตรียมของในครัว ยังไม่แล้วเสร็จก็ถูกจันทอเรียกพบ

นางเดินตามเขาออกจากเรือนสกุลจันทอผ่านตลาดแล้วตรงเข้าป่า มาถึง
สถานที่ลับกลางหุบเขา นั่นคือสนามล่านุชย์ที่ครั้งหนึ่งตัวนางเคยถูกจับมา
ปล่อยให้เป็นเหยื่อ

เฟิงเพยหย่าหัวใจเต้นเร็ว ภาพช่วงเวลาแห่งชีวิตลอยผ่านม่านตาทีละ
ภาพ คล้ายเห็นตัวเองกำลังจะตายอีกครั้ง จันทอต้องทวาดถึงสามครั้งถึงจะ
เรียกสตินางได้

“นำสุราตามมาให้ข้า!”

หญิงสาวกำกาสุราจนเกือบแตกร้าว ตามจิ้นเหอขึ้นมายังชั้นสามของศาลาไม้ สายลมโบกพัดเย็นสบาย ทิวทัศน์จากมุมสูงกว้างขวางดงามผิดกับมุมมองของเหยื่อกลางสนาม

เฟิงเพยหย่าจดจำได้ว่าร่างกายตัวเองร้อนขึ้นขณะที่พยายามเอาชีวิตรอด อารมณ์ชุ่มโชกด้วยหยาตเหวื่อ คลั่งกลืนคาวของโลหิตที่ไหลจากบาดแผล

สองมือที่ประคองกาสุราสั่นเทิ้มจนกานั่นแทบจะหลุดร่วงลงพื้น นางกัดฟันอดกลั้นความรู้สึกเบื้องลึกในจิตใจ มองจิ้นเหอที่หักท่ายบุรุษอีกคนนามว่าเตียวซื่อ ทั้งคู่ต่างคว่ำถุงเงินมาวางบนโต๊ะเพื่อใช้เป็นสิ่งเดิมพัน

เฟิงเพยหย่ายืนด้วยความสำรวม มองเจ้านายทั้งสองไอ้อวดความสามารถของสัตว์ภูตตนอยู่ครู่ใหญ่ เมื่อเสียงหนิวเจียว⁶ ดังขึ้น นางเห็นสตรีคนหนึ่งถูกปล่อยตัวเข้ามาภายในสนาม พลันหัวใจร่วงหล่นจากศาลาไม้ มองเหยื่อคนใหม่วิ่งหนีกลุ่มสัตว์ภูต สีหน้าตื่นตระหนกและซีดเผือด

กาสุราร่วงลงพื้นเสียงดังสนั่น เฟิงเพยหย่าแทบประคองสติไม่อยู่ เห็นภาพตัวเองตายซ้ำหลายครั้ง กลางอกคล้ายยังเจ็บ ความหวาดกลัวจากการเป็นเหยื่อฝังลึกอยู่ในหัวใจ

จิ้นเหอหันมาทวาดในความเลินเล่อ สั่งหญิงสาวหยิบสุรกาใหม่มาทดแทน ส่วนเตียวซื่อหัวเราะสหายเสียงดัง ขบขันที่อุตสาหที่ได้สาวใช้คนใหม่มา ทว่าทำงานบกพร่องยิ่งนัก

เฟิงเพยหย่าไม่สนใจเสียงเยาะเย้ย นางเพียงจับจ้องกลางสนาม มองสัตว์ภูตสองตน ตนหนึ่งคือสัตว์ภูตหยวน เหยี่ยวนักล่าความสามารถระดับจื่อเซ่อ พลังวิญญาณสามสิบ ส่วนอีกตนคือสัตว์ภูตชีหนิว แรตเทาดำมหิมา ความสามารถระดับจื่อเซ่อ พลังวิญญาณสี่สิบ มันกำลังจู่โจมเหยื่อสาวในสนาม

เหยื่อสาวรีบเรียกขานสัตว์ภูตออกมาปกป้อง สัตว์ภูตผึ่งเขียวขนาดใหญ่เท่าร่างมนุษย์ ความสามารถระดับจื่อเซ่อ พลังวิญญาณยี่สิบ มันกระพือปีก

⁶ แตรเขาวัว เป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าของชาวจีนและชนกลุ่มน้อยหลายเผ่าของจีน ใช้ในพิธีกรรม งานรื่นเริง งานศพ บ้างใช้เป็นเครื่องบอกสัญญาณ

จนเกิดลมหมุน และอาศัยจังหวะที่สัตว์ภูตซีหนิวเผลอ ใช้เหล็กในทิ่มลงร่าง
อีกฝ่าย ทว่าด้วยผิวหนังที่หนากร้านจึงทำอันตรายมันไม่ได้

จังหวะนั้นเอง สัตว์ภูตหยวนจูโจมเข้าใส่ ใช้กรงเล็บเหยี่ยวฉีกกระชาก
ปีกบางใสของสัตว์ภูตผึ่งเขียวจนขาดวิน ทำให้สัตว์ภูตตัวใหญ่ร่วงหล่นจาก
ท้องฟ้าในทันที สัตว์ภูตซีหนิวสบโอกาสซ้ำเติม มันใช้นอขาวกระแทกซ้ำกลาง
ร่างของสัตว์ภูตผึ่งเขียวจนลอยละลือไปชนกับกำแพงไม้

เมื่อสัตว์ภูตเพลิงพลั่ว หนีงสาวกลางสนามก็ตกเป็นเป้าหมายอีกครั้ง...

เหยื่อสาวถูกรุมทำร้ายกระทั่งบาดเจ็บสาหัส เฟิงเพยหย่าไม่อาจทนมอง
ได้อีก นางคว้ามิตออกมาจากسابเลื้อย ขยับไปใกล้จิ้นเหอมากขึ้น หมายถึงคม
มีดเตี้ยवलิตชั่วหัวใจชายโหด ทว่าด้ามอาวุธโผล่พ้นอาคารณีได้เพียงหนึ่งส่วน
ก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงของชายหนุ่มอีกคนเสียก่อน

“เหตุใดพวกเจ้าไม่รอข้าก่อน!”

ผู้มาใหม่คือเลียงหวง เขาส่งเสียงโวยวายนำมาก่อนที่ตัวจะเดินมาถึง
เฟิงเพยหย่ารีบเก็บมีดซ่อนพิรุณทันที

“คราแรกเจ้าบอกไม่มา เพราะฉะนั้นจะโทษพวกข้ามิได้” เตียวซือโต่เถียง
กลับ ก่อนหันไปให้ความสนใจการล่าอีกครั้ง

เลียงหวงรีบเรียกสัตว์ภูตของตนออกมาร่วมล่า มันคือสัตว์ภูตหมูปา
ขนแพะ ความสามารถระดับจื่อเซ่อ พลังวิญญาณสามสิบ

เฟิงเพยหย่ามองภาพสามารุมหนึ่งคล้ายเหตุการณ์ที่ตนประสบในอดีต
แม้อยากจะยื่นมือเข้าช่วย ทว่าตัวเองไร้สัตว์ภูต พิจารณาแล้วย่อมมีอาจนะ
ได้ นางกำปลายแขนเลื้อยสีเขียวจนยับยู่ ขบริมฝีปากจนได้กลิ่นคาวเลือดคละ
คลุ้ง เมื่อเห็นอีกชีวิตถูกสังเวยให้แก่ความสนุกแสนป่าเถื่อน

จิ้นเหอ เลียงหวง และเตียวซือสังสรรค์กันด้วยอาหารและสุรารสเลิศ
พลาบปรายตามองศพเหยื่อสาวนิรนามถูกแบกหามออกจากสนาม เสียงหัวเราะ
ครึกครื้นดังอย่างต่อเนื่อง

เฟิงเพยหย่าหวนนึกถึงเฟิงหลิน เสียงหัวเราะของคุณชายทั้งสามบ่งบอก
ถึงความเลือดเย็นคล้ายโจรป่าที่คร่าชีวิตของท่านยาย สองมือบางเก็บซ่อน
อาการลั่นด้วยความโกรธ คิดว่าคงปล่อยให้ทั้งสามมีชีวิตต่อไปไม่ได้

ยามโหฬาร⁷ ตะวันเคลื่อนคล้อยน้อยแสง บรรยากาศเริ่มสลัว กลางป่าเขาในยามพลบค่ำคลายความหนาวเย็น บรรดาคุณชายยกมือขึ้นมาลูบกายตัวเองเป็นระยะ ทว่าเฟิงเพยหย่าชินเสียแล้ว

บรรยากาศโพล้เพล้ คุณชายทั้งสามเมามายจนแทบขาดสติ จิ้นเหอรีบออกปากให้ทุกคนแยกย้าย แต่ขณะเดินทางกลับเตียวซือคิอดอยากกลั่นแกล้งสาวใช้ของสหาย ยิ่งได้รู้จากปากจิ้นเหอว่านางเป็นไ้ เขายังอยากซ้ำเติม จึงควบขีลสัตว์ภูตซีหนิว สัตว์ภูตตัวยักษ์ที่มีนอแหลมพุ่งเข้าใส่หญิงสาวในทันที

ฝุ่นดินลอยคลุ้งเป็นควันสีน้ำตาล สัตว์ภูตซีหนิววิ่งมาด้วยความรวดเร็ว ทว่าเฟิงเพยหย่าสายตาดีจิ้งจิ้งหลบได้อย่างเฉียดฉิว

จิ้นเหอรีบตวาดไล่สหายตามหลังทันที “ทำเกินไปแล้วนะเจ้าบ้า! สาวใช้เป็นไ้หายากนะ!”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดูแผนางซื้อบ๊อดีๆ หนอยสิ ฮ่าๆ” เสียงเตียวซือเย้ยหยันทิ้งท้าย พร้อมกับควบขีลสัตว์ภูตซีหนิวหายกลับเข้าเมืองไป

ยิ่งได้เข้าใกล้ เฟิงเพยหย่ายิ่งรู้สึกเกลียดชังคุณชายเหล่านี้

สกุลจิ้นมีงานมงคล ทัวเรือนตกแต่งด้วยโคมแดงและผ้าแดงยาวระย้า ตัวอักษรมงคลถูกติดหน้าประตูเรือน เสียงดนตรีครึกครื้นดังไปทั่วบริเวณ

หนึ่งสัปดาห์หลังงานมงคล เฟิงเพยหย่ายกของว่างไปให้จิ้นเหอกับนายหญิงคนใหม่นามว่าหงซู มองทั้งสองยืนหยอกเย้ากันอยู่กลางสวนในยามเช้า บรรยากาศสดชื่นรื่นรมย์ ด้านข้างมีสัตว์ภูตตัวใหญ่สองตนคอยอารักขา นางจำลัทธิภูตหยวน...เหี้ยมขาวตัวใหญ่ได้ดี จึงให้ความสนใจแก่ลัทธิภูตขงสู่กระรอกสีชมพูมากกว่า

จิ้นเหอปรายตามองสาวใช้ที่ส่งถ้วยชาให้ตน “เจ้านี่เอง มิน่า...เหตุใดถึงมาเยียบเยิบ”

“ท่านพี่สนิทกับนางหรือเจ้าคะ” หงซูยิ้มไปถามไป

“เปล่า...ไม่สนิท หน้าที่นี้ปกติเป็นของชิงหว่าน ข้าแค่แปลกใจว่าเหตุใด

⁷ ช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. ถึง 18.59 น.

นางถึงมาเสียบเชียบ ทั้งที่ปอกตินางชอบจอละจนอดเอ็นดูนางไม่น้อย”

“อ้อ...ที่แท้สาวใช้คนนั้นชื่อชิงหว่าน แต่เอ๊ะ! เมื่อครู่ท่านพี่บอกว่าสาวใช้คนนี้เป็นไ้หรือเจ้าคะ”

จิ้นเหอพยักหน้า หงซุยกมือขึ้นปิดปากก่อนทำหน้าเศร้า

“ไ้...น่าสงสารนางจ้ง เกิดมาเป็นไ้คงลำบาก” กล่าวเสียงเบาพลง
ชำเลืองมองสังเกตุท่าทีของสามี

“ถึงนางจะเป็นไ้ แต่นางก็เข้าใจที่เจ้าพูด” จิ้นเหอยกมือลูบศีรษะกระรยารู้สึกว่าท่าทางเมื่อครู่หน้าทะนุถนอมนัก

หงซุซ່อนรอยยิ้ม จริตเมื่อครู่จับใจสามีได้ดั่งตั้งใจ นางเดินเข้าไ้
เฟิ่งเพยหย่า ก่อนหันมาบอกสามี “ท่านพี่ ขำขอใ้นางมาปรนนิบัติข้าจะได้หรือ
ไม่ ขำรู้สึกถูกชะตากับนางย้งนัก”

เฟิ่งเพยหย่ารับถ้วยซาตินจากจิ้นเหอ และนั่งฟังวจาหวานเลียนของเขา
ยามตอบรับคำขอของหงซุ

**จันทราลอยอยู่เหนือม่านฟ้า ดวงดาราแข่งกันขับแสง ตั้งแต่ถูกย้าย
มารับใช้หงซุ เฟิ่งเพยหย่าก็ได้เข้าไ้กลั้จิ้นเหอมากขึ้น**

สุรภาที่ส่องถูกเฝ้าจอกของจิ้นเหอกับหงซุ เฟิ่งเพยหย่าสังเกตุว่าทั้ง
สองเหมายจนแทบไม่มีสติ ดิ่มได้อีกสองจอกหงซุก็ขอสามีไปพัก จิ้นเหอพยัก
หน้าไม่สนใจเท่าใด เพราะยังสนุกกับการร่ำสุราและร่ากระบี่ไ้แสงจันทร์

หลังจากสุรภาที่สามหมดลง จิ้นเหอกก็ฟุลงบนโต๊ะ จอกสุราในมือหล่น
ร่วง เฟิ่งเพยหย่าซ່อนมิดล้นไ้ด้านหลัง เดินด้วยผีเท้าเบามายืนข้างกายคนเมา
หมดสติ นางเหลือบตามองสัตว์ภูตหยวน เห็นเงาร่างตัวเองอยู่ในดวงตาสัตว์
ตัวใหญ่แล้วรู้สึกตัวว่าเกือบถูกมันจับได้ ร่างบางจึงทำที่เก็บจอกสุราที่เจ้านาย
ทำร่วงหล่นขึ้นมา

จิ้นเหอนับว่าคอแข็ง เขาได้สติขึ้นมาอีกครั้ง มองหญิงไ้ไ้กลั้ๆ ก็เห็น
ว่านางงดงามไม่น้อย ฝ่ามือใหญ่ไ้กว่าความคิด ยังไม่ทันที่เฟิ่งเพยหย่าจะได้
ลงมือก็ถูกจิ้นเหอรวบกอดเสียแล้ว

นางผละหนึ่ ปลายมิดล้นตัวัดโดนตัวคนเมาจนเขาสร้าง ทว่าด้วยฤทธิ์

สุราทำให้ยังไม่รู้ตัวว่าถูกทำร้าย

“อา...ฟู! เฮีย...อาฟู! มาพาเข้าไปพักซิ” จิ้นเหอตะโกนเรียกบ่าวรับใช้ที่
รออยู่ด้านนอก

เฟิงเพยหย่ารีบเก็บมิด ซ่อนพิรุฑ ทำที่เก็บโต๊ะอาหาร รอจนเจ้านายจาก
ไป รู้สึกเสียดายที่พลาดโอกาส

ยามเช้าตรู่ หงซู่ได้ฟังคำบอกเล่าของชีวเหนียงว่าพบจิ้นเหอกอดกับ
เฟิงเพยหย่า นางพลันเกิดโทสะขึ้นมา

ร่างในชุดสีชมพูเสาบตานั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สลักลายโบตั๋น ออกคำสั่งให้
เฟิงเพยหย่าคุกเข่า

ชีวเหนียงคว้าไม้เรียวพาดน่องหญิงสาวจนทรุดลงบนพื้น

“เจ้าถือดีอันใดถึงยั่ววนสามี่ของข้า!” นัยน์ตาทองราวโรจน์จ้องเอาเรื่อง
ก่อนจะนึกได้ว่าอีกฝ่ายไม่สามารถสื่อสารตอบโต้ได้

“ถามไปก็เปล่าประโยชน์ โยนาง! ลงโทษให้หลาบจำ ต่อไปจะได้ไม่
กล้าเข้าใกล้สามี่ของข้าอีก”

ชีวเหนียงยัยยิ้ม ตอบรับคำสั่งปานสายฟ้าพาดโดยไร้ซึ่งการสับสนหาความ
จริง ส่วนชิงหว่านถูกเรียกตัวมาในฐานะพี่เลี้ยง ให้รับตัวเฟิงเพยหย่าที่ถูก
ทำโทษโยกกลับไป ทันทีที่เห็นสภาพของอีกฝ่าย นางก็อุทานด้วยความตกใจ
นับถือในความใจเด็ด ขนาดถูกลงโทษปางตายเช่นนี้ กลับไร้หยาดน้ำตาแม้สัก
หยด

จิ้งหะเดียวกันนั้นจิ้นเหอเดินสวนมา เขามองตามร่างบางที่เต็มไปด้วย
บาดแผล ผิวขาวตัดกับสีโลหิต หยาดเหงื่อร่วงหล่นราวกับเมฆสีดำ กอดใจ
ถามไถ่กรรยาไม่ได้ ครั้นได้คำตอบเขาก็ส่ายหน้าให้แก่ความหึงหวงเกินเหตุ

“เจ้าน่าจะถามข้าก่อนค้นความจากนาง ลงโทษนางหนักเช่นนี้ไม่กลัวคน
อื่นจะครหาอย่างนั้นหรือ อีกอย่าง...ข้ากับนางก็มีได้ทำเรื่องผิดอันใด เมื่อคืน
ข้าอาจเมาจนทำตัวไม่ดี แต่ก็ได้มีอันใดเกินเลย อีกทั้งใจข้าก็มีเพียงเจ้า นาง
เป็นแค่สตรีใบ้ จะเทียบเจ้าได้อย่างไร”

หงซู่ค่อนข้างเสียดายก่อนจะบดขยี้ความหงุดหงิด “ท่านพี่! ข้าเป็นสุหริน

ของท่าน จะหึงหวงท่านบ้างมีได้อย่างนั้นหรือ”

จิ้นเหอจ้องกรรยาหลายครั้ง สีน้าเคร่งขรึม “ไม่ใช่ไม่ได้ เพียงแต่เจ้า หุนหันเกินไป คนอื่นคงกลัวเจ้ากันทั้งเรือนแล้ว”

“ก็ดีเจ้าคะ ข้าเป็นสวามีของคุณ ท่านบ่าวรับใช้เกรงกลัวยอมถูกแล้ว กรรยา ย่อมหึงหวงสามี รู้ไปไกลเท่าใดยิ่งดี สตรีอื่นจะได้ไม่กล้ำมาอยู่กับท่าน” เสี่ยง นางสูงผิดจากเดิม ใบหน้าบึ้งตึง ทั้งยังเม้มปากแน่น

จิ้นเหอหมดคำพูด รู้สึกระอาในความเอาแต่ใจของคุณหนูที่ถูกเลี้ยงดู มารวกับไขในหิน ทว่าเขเลือกสงบปาก ไม่อยากโต้เถียงคำใดต่อ

หลังบานประตูของเรือนพักสาวใช้

ชิงหว่านบรรจงทลายบนแผ่นหลังเฟิงเฟยหย่าอย่างเบามือ “เจ้าคงเจ็บ น่าดู” กล่าวพร้อมร่ำไห้ไม่หยุด รู้สึกสงสารสหายอย่างมาก

ผ่านไปถึงครึ่งชั่วยาม จิ้นเหอก็ตื่นเถิดขอขมาให้ถึงเรือนพัก ชิงหว่าน ประคองเฟิงเฟยหย่าลุกขึ้นแล้วรับขวดยามาถือไว้ มองสีหน้าที่รู้สึกผิดเล็กน้อย พร้อมคำขอโทษที่เอื่อยเสียงเบา

“ข้าต้องขอโทษแทนสวามีของข้าด้วย ข้าได้ฟังเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนแล้ว ทั้งหมดเป็นเพราะข้าเมาจนล่องเกินเจ้า ทำให้สวามีของข้าเข้าใจผิด เจ้าก็อย่า ถือสา nang เลย”

เขากล่าวด้วยความกังวล ทว่าที่กังวลมากกว่าความเจ็บปวดของสาวใช้ คือชื่อเสียงของตนกับสกุลจิ้น หากข่าวเรื่องสะกั้สกุลจิ้นโดยตีสาวใช้ในเรือน ตั้งแต่ข่าวมวงคลยังไม่เงียบ คงถูกครหานินทา ทำชื่อเสียงสกุลจิ้นเสื่อมเสีย เขา จึงตัดสินใจมาขอโทษสาวใช้ที่มีฐานะต่ำกว่า เพราะอย่างน้อยบ่าวรับใช้ในเรือน คนอื่นจะได้เห็นความเมตตาของเจ้านาย ไม่กล้านำข่าวเสียหายไปพูดต่อ

ทว่าไม่ทันที่จิ้นเหอจะได้คำตอบ เฟิงเฟยหย่าพลันหมดสติ โชคดีที่มี ชิงหว่านประคองไว้ เขาจึงสั่งให้คนไปเรียกหมอมาตรวจทันที

สองวันหลังจากนั้นอาการของเฟิงเฟยหย่าก็เริ่มดีขึ้น พิษไข้ทุเลาลง แต่บาดแผลยังไม่แห้งสนิท นางจึงได้รับการยกเว้นให้หยุดพักรักษาตัว ปกปิด เรื่องที่สะกั้สกุลจิ้นกระทำรุนแรง

ย่างเช้าวันที่สี่ เฟิงเพยหย่าลุกเดินได้ด้วยตัวเอง ซิงหว่านจึงไม่ต้องดูแล
เหงเช่นสามวันก่อน ขณะที่ซิวเหนียงสบโอกาสรีบนำข้าวไปแจ้งแกงหู่

แสงแดดยามบ่ายลอดผ่านร่องประตู เฟิงเพยหย่ารู้สึกรำคาญนัก จึง
ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะเพื่อบังแสงนั้น นางหลบลีกลคล้ายร่างกายต้องการพักผ่อน
พลั้ง ในห้วงนิทราเสียงแฉะเปิดประตูดังขึ้น เรียกสติให้นางตื่นอีกครั้ง

เพราะหลับไปนานทำให้นางหลงคิดว่าฟ้ามืดแล้ว คิดไปเองว่าอาจเป็น
ซิงหว่านหรือสาวใช้คนอื่นกลับมาพัก จึงไม่ได้เอะใจระแวงระวัง รู้สึกตัวอีกที
ก็ถูกรวบตัวแบกออกจากห้อง นางตื่นรนบิดปลายแขนขาในผ้าห่มสะเปะสะปะ
ระหว่างทางได้ยินเสียงคำรามในคอคล้ายเสียงนรุช

เฟิงเพยหย่าถูกโยนลงบนพื้น นางตื่นจนผ้าห่มคลายออก กลืนรูปเทียน
ลอยวนเวียนทั่วห้อง หญิงสาวมองหาตัวคนที่จับนางมา ก็พบว่าเขาคือผู้ติดตาม
ของหงซูที่ตามมาจากสกุลหง นามว่าอู๋ตัน ข้างร่างนั้นมีหงซูยืนเหยียดยิ้มอยู่
ด้วย

เฟิงเพยหย่าประคองสติสังเกตรอบห้องที่เต็มไปด้วยป้ายวิญญาณ คาด
ว่าที่นี่คงเป็นห้องบรรพชนสกุลจิ้น

“เจ้าคงสงสัยสินะ ว่าข้าพาเจ้ามาที่นี่ด้วยเหตุใด ฮี...เจ้ามันนางจิ้งจอก
สร้างทำตัวน่าสงสาร เรียกเรื่องความสนใจจากสามีข้า อ้อ...หรือแท้จริงเจ้าคง
แค่ต้องการนรุชสักคนมาบำเรอสินะ ถึงได้กล้ายั่ววนสามีของข้า จนเขาส่งให้
หมอมารักษา แล้วยังให้หยุดพักลอยหน้าลอยตาอย่างสบายใจเช่นนี้”

เฟิงเพยหย่าถลึงตากลับ นายหญิงที่ฉากหน้าดูแสนอ่อนโยน แท้จริง
จิตใจหยาบช้าถึงขนาดกลัสิ่งคนให้ลักพาตัวนาง มีหน้าช้ายังใจคับแคบ หึง
หวงจนลืมนึกคุณธรรม คราก่อนนางยอมโดนโอบยเพราะเลี้ยงไม่ได้ ทว่าครานี้
ไม่มีทาง

หงซูจับปลายคางของเฟิงเพยหย่าสะบัดไปด้านข้าง “แต่เอาเถิด...วันนี้
ข้าจะใจดีสักครา หากสามีให้เจ้าสักคน จะได้ปรนเปรอความต้องการของเจ้าให้
อิ่มหนำ ต่อไปจะได้เลิกยั่ววนสามีข้า”

เฟิงเพยหย่าฟังเสียงของหงซูที่คล้ายถูกใจอย่างมาก อีกฝ่ายส่ายยิ้ม
มองมาด้วยหางตา จากนั้นก็หัวเราะเย้ยหยัน

หญิงสาวเม้มริมฝีปาก เจ็บใจที่ไม่ทันระวังตัว ก่อนพยายามคลำหาเม็ด
สั้นที่พกดติดตัว ทว่ายามที่ถูกลักพาตัวมานางสวมเพียงชุดตัวในสีขาว

“ห้องบรรพชนสกุลจิ้นยามปกติไม่ค่อยมีคนมา เหมาะที่จะใช้เป็นห้อง
หอให้เจ้าทั้งสองพอดี ทำให้นางเป็นของเจ้าเสียที่นี่ จัดการซะ!” น้ำเสียงเชิง
บังคับให้อั้วตันที่เกรงใจในสถานที่ต้องรีบลงมือ

เฟิงเฟยหย่าตกใจไม่น้อย ที่นี่คือห้องบรรพชนสกุลจิ้นมิใช่หรือ ป้าย
วิญญาณมากมายตั้งเรียงราย กลิ่นควันธูปก็ยังไม่จาง ทว่านายหญิงแห่งสกุล
จิ้นคล้ายว่าจะไม่สนใจธรรมเนียมปฏิบัติ จิตใจหยาบซ้าขาดความเคารพผู้ล่วง
ลับ

เฟิงเฟยหย่าอดรำหยาจะหลบหนี ทว่าอั้วตันตัวใหญ่ มินहांเข้ายังมี
ลัทธิภูตเป็นสนับป้า ความสามารถระดับจื่อเซ่อ พลังวิญญาณสามสิบ คอยช่วย
เหลือขวางทางเข้าออก ทำให้หญิงสาวจนตรอก

“จัดการนางเร็วๆ เข้า” หงชูออกคำสั่งพลางยื่นมองด้วยรอยยิ้มสะแก่ใจ
อั้วตันโผล่เข้าตะครุบเฟิงเฟยหย่า นางยังบาดเจ็บอยู่จึงอ่อนแอกว่าปกติ
ทว่าฝ่ามือเล็กก็ปิดฝ่ามือหนาที่คิดแต่ว่าต้อง

“อย่ามาแตะตัวข้า!”

ถ้อยคำพยดเผ่งโทสะของหญิงสาวสร้างความตกใจให้แก่หงชูกับอั้วตัน
ยิ่งนัก เพราะพวกเขาคิดว่าเฟิงเฟยหย่าเป็นไ้มาโดยตลอด

“ที่แท้เจ้าก็ได้เป็นไ้ นางหญิงซั่ว! กล้าหลอกลวงสามีข้า หวังเรียก
ร้องความสงสารว่าเป็นไ้สินะ ซั่วซั่ว...เจ้านั่นให้อภัยมิได้แล้ว” หงชูระเบิด
โทสะอีกครั้ง ก่อนหันมาสบตาอั้วตันที่ยังตื่นตะลึงไม่หาย

“ปิดปากนางซะ! อย่าให้นางส่งเสียงร้องจนงานเสีย”

อั้วตันได้รับคำสั่งอย่างว่องไว ใช้มือปิดปากเฟิงเฟยหย่าไม่ให้หญิงสาว
ร้องขอความช่วยเหลือหรือสามารถเอ่ยคำใดออกมาได้อีก จากนั้นก็ผลักนาง
จนล้มลงบนพื้น ก่อนขึ้นคร่อมบนร่างนาง มือข้างที่ว่างเลื่อนลูบไล้ผิวกายสตรี
เคล้นคลึงเนินเนื้อกลางอก

เฟิงเฟยหย่าแสนรังเกียจ กลืนสาบนุรุษลอยอยู่ตรงปลายจมูก ความ
หยาบกระด้างที่ลงแรงบนผิวเนื้อนางสร้างความเจ็บไม่น้อย นางพยายามส่ง

เสียงร้องขอความช่วยเหลือ ทว่าเสียงที่ตั้งอยู่ในลำคอกลับไม่เป็นคำ ทำได้เพียง
ดิ้นให้หลุดจากพันธนาการ แต่แรงกดทับก็มากนัก แผ่นหลังบอบบางจึงถูกไป
มาบนพื้น บาดแผลเก่าที่เริ่มสมานพลันปริแตกอีกครั้ง โลหิตซึมย้อมชุดขาว
จนเปลี่ยนสี

เฟื่องเพียหย่ากัดฟันแน่น แม้จะเจ็บ ทว่าไม่มากไปกว่าความแค้น!

หงชูทิ้งร่างลงบนเก้าอี้ ยกขาจับอย่างสบายใจ สายตาที่อยู่เหนือถ้วยชา
ชำเลื่องมองร่างบางที่พยายามดิ้นขัดขึ้น เห็นรอยเลือดซึมจากแผลเก่าแล้วยิ่ง
สาแก่ใจ คิดว่าต่อจากนี้ไปอีกฝ่ายคงไม่กล้าเข้าใกล้สามีตน คุณหนูที่อยากได้
สิ่งใดย่อมได้อย่างนางกระหิมียิ้มเย้ย ชื่นชมจากคร่ำพรหมจรรย์จนอยากจะ
ลูกไปช่วยฉีกทิ้งเสื้อผ้าของเหยื่อเสียด้วยซ้ำ

เฟื่องเพียหย่าใช้กำลังที่เหลือต่อสู้สุดชีวิต ความอภัยครั้งนี้นางจะไม่
ยอมรับไว้

นางฟาดฝ่ามือใส่ใบหน้าอ้วตันไปหลายครั้งจนขึ้นรอยแดง...เป็นรอย
เล็บจิกลึกจนเลือดไหล ทำเอาคนตัวใหญ่ยิ่งโหระเหิดดพล่าน ขบครามอย่าง
เจ็บใจ ไม่คิดว่าสตรีบอบบางจะพยายมากเกินคาดการณ์ จึงเผลอกดมือลงบน
ลำคอระหง ต้องการให้นางสิ้นฤทธิ์

เฟื่องเพียหย่ารู้สึกหายใจลำบากขึ้น ทั้งเจ็บแผลเก่าและปวดตามร่างกาย
ที่ถูกกดทับ นางถูกมัดตัวใหญ่ชกท้องถึงสามครั้ง ถูกตบแก้มอีกสี่ครั้งจนปาก
บวมแฉ่ แม้จะเจ็บปวดรวดร้าวทว่ามิอาจหยุดดิ้นรน ดวงตาแดงก่ำจนพราว
อากาศหายใจลดน้อยลงทุกขณะ

ยิ่งดิ้นอีกฝ่ายยิ่งอุดปากและบีบคอหนักขึ้น

เฟื่องเพียหย่าเริ่มสิ้นฤทธิ์ นางคิดเพียงอย่างเดียวในใจ...

‘หากจะฆ่า ก็จงฆ่าให้ตายสนิท! อย่าให้ข้ามีโอกาสรื้อฟื้นกลับมาอีกครั้ง
มิเช่นนั้นเจ้าทั้งสองอย่าหวังจะมีลมหายใจ’

ปณิธานด้วยแรงแค้นสุดท้ายดังแวบขึ้นในหัวคำนึง ก่อนการรับรู้ทุก
อย่างจะดับสิ้น

หงชูเห็นร่างเล็กแน่นิ่งไปนานก็ตื่นตระหนก รีบตรงเข้าไปปลักร่างอ้วตัน
ให้ล้มลงด้านข้าง ปลายนิ้วแตะสัมผัสปลายจมูกหญิงสาวที่ไร้ลมหายใจ

“เจ้า! เจ้านาง” เสียงเจ้านายสั้นอย่างตื่นกลัว นางแค่อยากสั่งสอนให้
หลาบจำ ไม่คิดว่าเรื่องราวจะบานปลายเช่นนี้

อวี้ตันรีบตรวจดูศพ จับชีพจรที่นิ่งสนิทแล้วก็ถึงกับผงะ ใบหน้าเหี่ยม
ซีดเผือด “ชะ...ข้าไม่ได้ตั้งใจ!”

คนทั้งสองเริ่มลนลาน หงซุมองร่างที่เปลี่ยนสี รอยสีม่วงคล้ำบนลำคอ
คล้ายปีกนก นางเดินวนไปวนมาอย่างกระสับกระส่าย ก่อนหันมาสั่งอวี้ตันให้
รีบกำจัดศพ

“จงนำร่างนางไปทิ้งในป่าซะ ระวังตัวอย่าให้ผู้ใดเห็นเชียว ปล่อยให้สัตว์
ป่ากัดแทะกินเป็นอาหาร แค่นี้ก็คงไม่มีผู้ใดจำศพนางได้แล้ว”

อวี้ตันรับคำสั่งแล้วลอบนำศพเฟิงเฟยหย่าตรงเข้าป่าในยามวิกาล เขา
โยนร่างนางทิ้งลงในหุบเขา อำพรางศพด้วยกิ่งไม้สองพุ่ม ไม่ให้ผู้ใดมาพบก่อน
ถูกสัตว์ป่าแทะกิน จากนั้นก็รีบกลับมารายงานแก่นายหญิงเพื่อแลกเงินหนัก
เป็นค่าตอบแทน

ห้า หวน

ท้องนภามืดครึ้ม เมฆดำเกาะกลุ่ม จากนั้นฝนก็ตกลงมาเป็นสาย น้ำ
สีชาแดงไหลหลากจากบนเขา เทกระหน้าซัดสาตสู่หุบเหว

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าใด ร่างเย็นชืดค่อยอุ่นขึ้น กายสีเขียวคล้ำเริ่ม
เปลี่ยนเป็นมีเลือดฝาด

เฟิงเพยหย่ารู้สึกตัวอีกครั้ง ลมหายใจวูบแรกพัตร่างแข็งที่อรวารกับท่อน
ไม้ให้นิ่มอ่อนและเคลื่อนไหวได้อีกครั้ง

เสียงอสนิบาตดังลั่น สายฝนยังตกลงมาไม่ยอมหยุด เฟิงเพยหย่าเปียก
ปอน รู้สึกหนาวเหน็บถึงกระดูก สายฝนชะล้างคราบโลหิตบนอาภรณ์ผืนบาง
หายไป การฟื้นจากความตายทำให้บาดแผลสมานกัน ร่างกายไร้ร่องรอยคล้าย
ไม่เคยบาดเจ็บมาก่อน

หญิงสาวปีนขึ้นสู่ยอดเขา ชำระคราบดินโคลนที่ริมธาร ก่อนกลับเข้าไป
ในเมือง หยิบฉวยผ้าของชาวบ้านที่ตากทิ้งไว้ข้างทางมาเปลี่ยน จากนั้นจึงเดิน
ตรงสู่จุดหมายคือเรือนสกุลจิ้น

ประตูหลังเรือนสกุลจิ้นแง้มออก ก่อนที่หญิงสาวจะเดินผ่านช่องประตู
ที่ใหญ่กว่าร่างนางไม่มากเข้าไปด้านใน

ชิงหว่านรีบวิ่งเข้ามาทักถามอย่างห่วงใย “เพยหย่า! เจ้าหายไปทำไม

ตั้งสองวัน”

คำถามนั้นเพียงแค่เอ่ยแสดงความห่วงใย เพราะคิดว่าอีกฝ่ายเป็นใบ้ จึงมิได้คะยั้นคะยอให้ตอบ

เฟิงเพยหย่าปรายตามองสหาย เห็นสีหน้าแฝงความกระวนกระวาย ก็คิดว่าอย่างน้อยในเรือนสกุลจิ้นยังได้พบคนดีบ้าง นางขบคิดถี่ถ้วนแล้ว ตั้งใจจะบอกเรื่องที่ตัวเองไม่ได้เป็นใบ้ ทว่ายังไม่ทันจะได้เอ่ยปากคำใด ก็ได้ยินเสียงของชีวเหินยงตะโกนดังมาจากในห้องครัว

“ชิงหว่าน! เจ้าหายหัวไปอีกแล้ว”

ชิงหว่านสะดุ้ง รับประทานจากเฟิงเพยหย่า วิ่งกุกูลูกออกไปหาต้นเสี้ยนในทันที ก่อนไปนางหันมามิ้มแล้วบอกเฟิงเพยหย่า

“เดี๋ยวข้ามานะ รอข้าประเดี๋ยว”

เมื่อยากรอชิงหว่าน ทว่าเฟิงเพยหย่าคิดแล้วว่าคงเป็นไปไม่ได้ เมื่อในใจมีเรื่องที่สำคัญกว่าต้องสะสาง นางพลันเดินกลับเรือนพัก คว้ามัดพวงซ่อนไว้ในสาบเสื้ออย่างมิดชิด แล้วเก็บของใส่ห่อผ้าเตรียมออกเดินทางอีกครั้ง

ก่อนจากมานางเขียนจดหมาย พับแล้ววางบนหมอนของชิงหว่าน ในนั้นมีข้อความสั้นๆ ว่า ‘ขอบใจ’

เฟิงเพยหย่าซ่อนตัวในความมืด อาศัยช่วงหลับตาคนมุกเข้าเรือนพักของจิ้นเหอกับหงชู โดยตั้งใจว่าจะชำระหนี้ชีวิตกับคนทั้งสอง ทว่าครั้นไปถึงก็พบว่าจิ้นเหอยังไม่กลับ

นางลอบมองจากช่องหน้าต่าง พบหงชูกำลังพูดคุยกอยู่กับอู๋ตันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทั้งสองสนทนาเรื่องสำคัญ

“เจ้าแน่ใจหรือไม่ว่า...ยังไม่มีข่าวว่าผู้ใดศพนางใบ้ในป่า” หงชูถามย้ำอย่างกังวล

อู๋ตันพยักหน้าจริงจัง “ไม่มีแน่ขอรับ วันนี้มีฝนตกหนักด้วย ข้าคาดว่าดินโคลนจากยอดผาอาจไหลลงมากลบร่างนางไปแล้ว คุณหนูอย่ากังวลไปเลยขอรับ”

หงชูได้ฟังพลันหายใจสะดวกขึ้น ตลอดสองวันมานี้นางเกรงความผิดจะถูกเปิดเผย ทว่าเมื่อฟังคำบอกว่าศพอาจถูกดินโคลนกลบฝังและไม่มีผู้ใด

พบเจอ นางจึงคล้ายกภูเขาออกจากอก

เฟิ่งเพยหย่ากำฝ่ามือจนผ้าขึ้นรอยยับ เจ็บแค้นที่คนชั่วทั้งสองไม่มีความ
อาลัยหรือสำนึกผิดที่ทำร้ายตนสักนิด เพลิงอาฆาตพล้นลูกโซติช่วงอีกครา ถึง
คราวที่นางต้องจองเวรแล้ว

นางกระโจนเข้าไปสู่อั้วตันที่กำลังแถมประตูออกมาพอดี พาดเท้าใส่แผง
อกหนาจนร่างใหญ่เซถลาถอยหลังแล้วล้มตึงลงกับพื้น หญิงสาวมึนงง รุกเข้าไป
ใส่อย่างต่อเนื่อง คว้ามิดพกคู้กายปักลงกลางอกคนที่ไม่ทันตั้งตัว ดวงหน้า
แผ่ความอาฆาตแค้นจับจ้องร่างที่อยู่ภายใต้กายตน

เฟิ่งเพยหย่ามองเขาค่อยๆ ดับสิ้นลมหายใจ ภาพผู้สังหารยังค้างอยู่ใน
ดวงตาที่สิ้นแสง

หงซู่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็ตกใจจนตัวสั่น ไม่คิดว่าวิญญาณของ
หญิงสาวที่ตนกำจัดจะกลับมาล้างแค้นรวดเร็วปานนี้ นางอ้าปากเตรียมส่งเสียง
ร้องขอความช่วยเหลือ สติเดียวที่มีคือพยายามเอาตัวรอด

ทว่าเฟิ่งเพยหย่ารวดเร็วกว่า นางกระโจนเข้าไปใส่หงซู่อย่างปราดเปรี้ยว
รวดเร็วและแม่นยำ ตะครุบเหยื่อที่เตรียมจะกรีดร้องให้ไว้โอกาสต่อชีวิต
พร้อมเงื้อมมือใช้มีดฟันฉับเดียวตัดเส้นเสียงของเหยื่อจนขาดสะบั้น

ทั้งหงซู่และอั้วตันถูกจู่โจมอย่างรวดเร็ว ไม่แม้แต่จะมีเวลาเรียกสัตว์ภูต
ของตนออกมาปกป้อง ร่างของหงซู่ร่วงลงพื้น โลหิตไหลทะลักจากลำคอขาว
ปานหิมะ นางอยากจะร้องขอความช่วยเหลือ ทว่ายิ่งขยับโลหิตยิ่งไหลทะลัก
ราวกับเขื่อนแตก

เฟิ่งเพยหย่าขึ้นนั่งทับร่างคู่อาฆาต สายตามาดร้ายจ้องเขม็งเสียจนอีก
ฝ่ายขวัญผวา

“ข้ากลับมาจากรนรกเพื่อเจ้า!” เสียงเย็นเยียบคล้ายมังกรซากำลังทวง
แค้น

นัยน์ตาหงซู่สั่นไหว น้ำตาไหลเป็นสาย นางมองดวงหน้าเฉยชาของอีก
ฝ่าย เห็นเลือดของอั้วตันยังติดบนใบหน้านั้นน้อยุ่กก็กลัวจนแทบสิ้นสติ คมมีด
ค่อยๆ ปักลงตัดชั่วหัวใจที่เต็นรั้วด้วยความพริ่นพริ้ง ทั้งความทรมานในยาม
ถูกพรากลมหายใจ ให้สาสมกับสิ่งที่เคยถูกกระทำ

ร่างเล็กของคุณหนูผู้เอาแต่ใจชักกระตุกคล้ายถูกเขย่าด้วยแรงมหาศาล หัวใจเต้นเนิบช้ากระทั่งหยุดลง ค่อยๆ สิ้นใจอย่างทรมาน

เฟิ่งเฟยหย่าเซ็ดเลือดออกจากคมมีดอย่างเนิบนาบก่อนจะลุกขึ้น แต่สายตายังไม่ละจากร่างที่นอนนิ่ง มีอบางสะบัดใส่เชิงเทียนจนเกิดสะเก็ดไฟ กระเด็นโดนม่านระย้าสีไข่ไก่

ฝ่าม่านกลายเป็นเชื้อเพลิงอย่างดี เปลวไฟลุกกลมอย่างรวดเร็วกระทั่งท่วมห้องเล็ก คว้นไฟม้วนตลบ วนเวียนไปทั่ว อัคคีเผาผลาญทุกสิ่งไม่เหลือ แม้กระทั่งซากศพ

ตลอดการเดินทาง เฟิ่งเฟยหย่าสำนึกในบุญคุณของชิงหว่านเสมอ
คิดว่าหากมีโอกาส สักวันหนึ่งนางต้องตอบแทนคุณแน่

หญิงสาวเดินตรงเข้าป่าอีกครั้ง ผ่านเส้นทางเดิมที่เคยเดินมาพร้อมกับ จิ้นเหอ ข้ามเขาไปยังสถานที่ลับของสกุลจิ้น ก่อนจะถึงสนามล่ามนุษย์นางผ่านกระท่อมร้างหลังหนึ่ง จดจำได้ว่าตัวเองเคยถูกจับมาขังในกระท่อมนี้ จากนั้นก็ถูกพาไปปล่อยเป็นเหยื่อ

นางลอบมองจากด้านนอกผ่านช่องว่างระหว่างแผ่นไม้ พบว่าด้านในมีหญิงสาวนางหนึ่งถูกขังอยู่ สองแขนไพล่หลังถูกมัดด้วยเชือกเส้นโต มีผ้าขาวผืนหนึ่งคาดปิดปากเพื่อไม่ให้ส่งเสียง คล้ายยามที่ตัวนางเคยประสบมาก่อน ไม่ผิดเพี้ยน

เฟิ่งเฟยหย่าเดินวนรอบกระท่อมเก่า มองหาว่ามีผู้คุมในสถานที่แห่งนี้หรือไม่

ปกติที่แห่งนี้จะมีลูกน้องของจิ้นเหอผลัดเปลี่ยนเวรกันมาเฝ้า มิให้คนนอกเข้ามายุ่งย่าม ทว่าเกิดเหตุไม่คาดฝันกับเรือนสกุลจิ้น เกิดอัคคีภัยครั้งใหญ่เผาผลาญเรือนไปกว่าครึ่ง มิหนำซ้ำยังพบซากศพไหม้เกรียมที่คาดว่าจะเป็นสะใภ้ของสกุลจิ้นนามว่าหงชู และบ่าวรับใช้นามว่าอู๋ตัน พวกเขาสิ้นใจอยู่ในกองเพลิงนั้น ทำเอาเรือนสกุลจิ้นเกิดความโกลาหลเสียยกใหญ่ ต้องเกณฑ์คนทุกฝ่ายมาช่วยซ่อมแซมเรือนที่เสียหาย กระท่อมร้างแห่งนี้จึงไร้คนเฝ้ายาม

เฟื่องเพยหย่าอาศัยโอกาสเหมาะเห็นว่าเป็นทางสะดวกที่จะหลบหนี นางจึงรีบเข้าไปช่วยผู้เคราะห์ร้าย หญิงสาวนางนั้นโชคร้ายชะงัดกับพื้นหลายครั้ง จนหน้าผากมันขึ้นปื้นแดง

เฟื่องเพยหย่ามองสัตว์ภูตนกตัวน้อย คาดว่าคงเป็นสัตว์ภูตความสามารถระดับไปเชื่อ พลังวิญญูณระดับต่ำ เห็นมันเกาะบนบ่าเจ้านายไม่หนีไปไหน บนเส้นเชือกยั้งทิ้งร่องรอยคล้ายถูกจิกกัด สัตว์ภูตนกตนนี้คงพยายามช่วยเจ้านายจนสุดชีวิตแล้ว แต่ตัวมันเล็กเกินกว่าจะมีฤทธิ์ต่อสู้อย่างไรก็ได้

คิดแล้วอดใจจามไม่ได้ เพราะทุกคนล้วนเกิดมามีสัตว์ภูตคู่ชีพ เกิดมาพร้อมกันและตายไปพร้อมกัน ต่างจากนางโดยสิ้นเชิง ความรู้สึกโดดเดี่ยวเกาะกุมกลางใจคล้ายแผ่นหิมะบางๆ ที่จับยอดไม้กลางฤดูหนาวที่ไม่ปาน

เฟื่องเพยหย่าหวนนึกถึงเฟื่องหลินอีกครั้ง คิดว่าหากหญิงชรายังอยู่ นางคงไม่ต้องโดดเดี่ยวบนแผ่นดินกว้างใหญ่แห่งนี้ นางมองผู้รอดชีวิตเดินจากไปอย่างสุขใจ

ครั้งก่อนฆ่าหลายชีวิต มาครั้งนี้ได้ช่วยชีวิตบ้างก็รู้สึกดีไม่น้อย...

หญิงสาวถอนหายใจ ตัดสินใจทิ้งอดีตให้วันวานกลายเป็นเพียงภาพเก่า ตั้งใจเดินทางข้ามแคว้นไปสู่แผ่นดินใหม่ โดยหวังว่าสถานที่แห่งใหม่นั้น นางจะพบเจอผู้คนจิตใจดีเจกเช่นท่านยายเฟื่อง

ก่อนเฟื่องเพยหย่าจะจากมา นางไม่ลืมไปเยือนสนามล่ามนุษย์ จุดไฟสุ่มเชื้อเพลิงให้ลูกโซนผลาญทำลายศาลาไม้สามชั้นที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางสนาม ยืนมองเปลวไฟร้อนสีแดงส้มค่อยๆ ขยายตัว ควันด้ามวนดลบลอยวนขึ้นสูงสู่ท้องฟ้า ครั้นแน่ใจแล้วว่าเป้าหมายได้ถูกทำลายอย่างสิ้นซาก นางค่อยเดินจากมาด้วยใจที่นิ่งสงบ

ควันดากลุ่มใหญ่ที่ลอยเหนือม่านเมฆ คล้ายเป็นสัญญาณให้คนเดินทางผ่านไปมาสังเกตเห็นได้ชัดเจน ไฟลูกกลามขยายตัวเข้าสู่ปากกว้าง ทางกรจึงรีบให้เจ้าหน้าที่กับกลุ่มชาวบ้านเดินทางขึ้นเขาไปช่วยกันดับไฟเท่าที่จะทำได้

เพลิงอัคคีเผาผลาญนานถึงสองวัน กินพื้นที่ภูเขาไปหนึ่งส่วน ทางกรรีบสืบหาต้นตอกระทั่งพบว่าเชื้อไฟแท้จริงมาจากเขตพื้นที่ของสกุลจิ้น ทำเอาทั้งจิ้นฟงและจิ้นเหอเดือดร้อนหนัก ต้องชดใช้และหาคำอธิบายเสียยกใหญ่

หญิงสาวที่เฟื่องเพียหย่าช่วยไว้เข้าร้องเรียนเรื่องสนาaml่ามนุษย์ เมื่อ
ทางการตรวจค้นก็พบสถานที่ซึ่งศพจำนวนมาก กลายเป็นข่าวใหญ่ที่เงินเหอ
ปฏิเสธไม่ได้

ตระกูลจิ้นลั่นชื่อเสียงในพริบตา หมดลั่นทรัพย์ไปกับเรือนและศาลาใน
สนาaml่ามนุษย์ที่ถูกเผา การแก้แค้นทางอ้อมของเฟื่องเพียหย่าสร้างรอยแผลลึก
ให้แก่เงินเหอและสกุลจิ้นไม่น้อย

สายลมเย็นพัดพลิว ยอดหญ้าปลิวไสว กิ่งไม้สูงไหวเอน

เฟื่องเพียหย่าเดินทางข้ามเขามาหลายวัน นางนอนกลางดิน กินผลไม้ใน
ป่าเท่าที่หาได้ และศึกษาเส้นทางเพื่อเดินทางข้ามดินแดนไปยังแคว้นเซี่ย
กระทั่งแน่ใจแล้วว่า หากจะไปยังแคว้นเซี่ยต้องผ่านเขาหลงซาน เขาสูง
ตระหง่านแบ่งเขตกึ่งกลางของสี่แคว้นใหญ่เสียก่อน

ทันทีที่เฟื่องเพียหย่าเดินทางมาถึงเชิงเขา นางได้ยินเสียงกรีดร้องคล้าย
เจ็บปวดแสนสาหัสของใครบางคนดังมาจากบริเวณไม้ไผ่ใกล้กึ่งริบไปดู พบ
สตรีผู้หนึ่งนอนจมกองเลือดอยู่ที่โคนต้นสน ด้านข้างมีร่างสัตว์ภูตตัวน้อยเป็น
นกหงส์หยกตัวสีเหลืองปลอดคล้ายอำพันสว่างไสว นัยน์ตาสีแดงชัด บนปีก
มีลวดลายขาวดำวิจิตรงดงาม

เฟื่องเพียหย่าจดจำได้ว่าทั้งสองคือสองชีวิตที่นางเพิ่งช่วยออกมาจาก
กระท่อมร้างของสกุลจิ้น นางรีบตรงเข้าไปช่วยเหลือ ทว่าหญิงสาวนางนั้นสิ้นใจ
พอดี นับว่าเป็นโชคร้ายโดยแท้ ที่อุตส่าห์หนีตายพ้นจากการถูกล่า แต่กลับ
ต้องมาสิ้นชีพกลางป่าเขา มิอาจหนีพ้นเงื้อมมือมัจจุราช

เฟื่องเพียหย่าคาดเดาได้ไม่ยาก...ในป่าเขาเช่นนี้คนที่ทำร้ายทั้งสองชีวิต
คงเป็นโจรป่า เพราะนางเคยมีประสบการณ์เลวร้ายเช่นนี้มาก่อน ต้องสูญเสีย
ท่านยายผู้เป็นที่รัก ผู้เป็นดังครอบครัวจากความละโมภของโจรชั่ว

หญิงสาวสังเกตเห็นร่างสัตว์ภูตนกขยับขึ้นลงเล็กน้อย ลมหายใจค่อยๆ
ขาดห้วงจวนเจียนดับสลาย หัวใจนางเต็มไปด้วยความสงสาร หยดน้ำตาหลั่ง
จากหัวใจแดงก่ำขณะย่อนึกถึงอาเหียว สัตว์ภูตข้างที่เคยสนิทสนม

เฟื่องเพียหย่าตระหนักมาตลอดว่าสัตว์ภูตเป็นเพียงเครื่องมือของมนุษย์

มันจะทำร้ายกันเองก็ต่อเมื่อเป็นคำสั่งของมนุษย์ผู้เป็นเจ้าของเท่านั้น ความ
อาตุรจึงตาโถมกลางดวงใจ

ในที่สี่รูปร่างเล็กของนกน้อยก็แน่น มันกำลังจะสลายกลายเป็นอากาศ
ธาตุ ติดตามเจ้านายตนไปสู่ปรภพ

เฟื่องเพยหย่าเอ้อมแขนซ้อนร่างเล็กเท่าฝ่ามือขึ้นมา ตั้งใจอยู่กับสัตว์ภูต
นกจนถึงชั่วขณะสุดท้ายที่มันดับสลาย

ทว่าทันใดนั้น นางเห็นสีขนจิตจางค่อยๆ กลับมาแจ่มชัดอีกครั้ง ไม่
นาน...ร่างเล็กก็ขยับไหว การหายใจคล่องขึ้น กระทั่งสามารถลุกขึ้นยืนได้อีก
ครั้ง

เฟื่องเพยหย่าตื่นตะลึง มองลมหายใจสัตว์ภูตถูกเรียกคืนกลับมาอย่าง
ปาฏิหาริย์ ยามนั้นเอง...คล้ายดวงจิตนางถูกเชื่อมต่อ มีเสียงเล็กดังกังวานใน
ความคิด

‘เจ้าเป็นผู้ช่วยชีวิตข้าไว้อย่างนั้นหรือ’

หญิงสาวหันมองชายชาวดาวด้วยความพรันพรึง ตกใจว่าเสียงที่ได้ยินมา
จากที่ใดกัน

‘เสียงของข้าเอง...ข้าอยู่บนมือเจ้า’

เฟื่องเพยหย่าก้มมองสัตว์ภูตนกตัวน้อย จ้องนัยน์ตาสีแดงที่มองกลับมา
แล้วอดตกใจไม่ได้

“ข้าหูผาดหรือสติฟั่นเฟือนกระนั้นหรือ ถึงได้เข้าใจว่าสัตว์ภูตตนนี้กำลัง
คุยกับข้า”

ขณะที่นางกำลังงุนงง นกน้อยก็ตอบกลับมา

‘จงอย่าตกใจ ความจริงข้าสั่นลมตามนายเก่าของข้าแล้ว ร่างข้าจวน
เจียนดับสลายกลับสู่โลกของสัตว์ภูต ทว่าอยู่ดีๆ ดวงจิตของข้าก็ถูกพันธนาการ
ด้วยด้ายแห่งโชคชะตาเส้นใหม่ ข้าจึงถูกดึงกลับมายังโลกมนุษย์อีกครั้ง’

สัตว์ภูตน้อยเงยบไปชั่วขณะหนึ่ง มันขยับปีกสองสามครั้ง ล่ำรวจ
ร่างกายตนว่ายังอยู่สมบูรณ์ดีแล้วเอ่ยต่อ

‘ข้าเองก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงยังมีชีวิตอยู่ แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือเจ้าเป็นผู้ชุบ
ชีวิตข้า เรียกดวงจิตข้าให้กลับมาอย่างนี้อีกครั้ง’ เสียงนกตัวน้อยเจื้อยแจ้ว

ทำให้เฟิ่งเพียหย่ายิ่งตระหนก

“ข้าไม่ได้ทำสิ่งใด ไม่มีพลังวิเศษจะชุบชีวิตผู้ใดทั้งสิ้น เพียงแค่รู้สึก
สงสารจึงอุ้มร่างเจ้าที่แน่นิ่งขึ้นมา หวังแค่จะอยู่ด้วยจนกว่าร่างสัตว์ภูตจะดับ
สลายเพียงเท่านั้น”

สัตว์ภูตหนักตกใจมากกว่า ‘เจ้าได้ยินเสียงดวงจิตข้าอย่างนั้นหรือ’

หญิงสาวพยักหน้าตอบว่าใช่ นกน้อยมีท่าทางว่าเร่งขึ้นอีก มันออกเสียง
ดังลือว่า...

‘นับว่าหาได้ยากนักที่มนุษย์จะได้ยินเสียงของสัตว์ภูต แม้ดวงจิตสอง
ดวงจะเชื่อมโยงกัน ทว่าไม่มีมนุษย์ใดเคยได้ยินเสียงสัตว์ภูตได้มาก่อน ขนาด
เจ้านายเก่าของข้าก็ยังไม่เข้าใจคำพูดของข้า ด้วยเหตุนี้...มนุษย์จึงกลายเป็น
ผู้นำของสัตว์ภูตไปโดยปริยาย ส่วนสัตว์ภูตอย่างข้าก็ทำได้แค่ฟังคำสั่งของ
มนุษย์เท่านั้น’

เฟิ่งเพียหย่ารู้สึกเหลือเชื่อ นางลองสือทางจิตกลับ ‘ข้าเกิดมาไร้สัตว์ภูต
คู่ชีพ จึงไม่เข้าใจที่เจ้าพูด’

ร่างเล็กบนฝ่ามือหนึ่งงันไปชั่วครู่ ตัวมันเองก็ไม่เคยพบว่ามนุษย์ใดจะ
เกิดมาไร้สัตว์ภูตคู่กาย จึงคิดว่าอาจเป็นเพราะเหตุนี้กระมัง ตัวมันถึงได้ถูก
ดวงจิตที่ไร้สัตว์ภูตของหญิงสาวตรงหน้าเชื่อมต่อได้ แต่ยังคงคลงแคลงใจใน
พลังวิญญาณของหญิงสาว กระนั้นก็เลือกที่จะไม่ถาม เพราะตลอดมานางไร้
สัตว์ภูตคู่ชีพ ย่อมไม่เข้าใจเรื่องพลังวิญญาณของมนุษย์และสัตว์ภูตเท่าใดนัก

สัตว์ภูตหนักหงส์หยกก้มหัวที่เต็มไปด้วยขนสีเหลืองอำพันทำความ
เคารพนายใหม่ ‘ต่อไปนี่...เจ้าคือนายของข้า ข้าจะติดตามเจ้าไปจวบจนสิ้นลม
หายใจ’

เฟิ่งเพียหย่าผงะ เคลือบแคลงใจว่าตัวนางจะมีสัตว์ภูตเป็นของตัวเอง
ได้อย่างนั้นหรือ ริมฝีปากสีชมพูใสคลี่ยิ้มออกเป็นครั้งแรก นานแล้วที่นางไม่
ได้รู้สึกถึงการมีครอบครัว

‘ข้ามีนามว่าซือเซียง เป็นสัตว์ภูตความสามารถระดับไปเชื่อ พลัง
วิญญาณยี่สิบ ข้านั้นอ่อนแอไร้ประโยชน์ ไม่สามารถปกป้องนายเก่าของข้าได้
ทว่าข้าก็จะพยายามทำหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าที่เป็นเจ้านายใหม่ให้ดีที่สุดเท่าที่จะ

ทำได้ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ’

เฟิ่งเพียหย่าพักหน้าตอรับ ใบหน้าฉายความสงสัย นางลือจิตกลับไป ‘ข้าชื่อเฟิ่งเพียหย่า...ว่าแต่...เจ้าเป็นตัวเมียเช่นนั้นหรือ ข้าคิดว่าเจ้าเป็นตัวผู้’

ชื่อเซียงค้อนดวงตาแดงก่ำใส่เจ้านายคนใหม่ ส่งเสียงสูงอย่างน้อยใจ ‘ร่างข้าออกจะงดงามปานเทพธิดา เส้นขนก็เรียงสลายสีสนสดใส ปีกสองข้าง และทรวดทรงก็แสนสมส่วน แต่เจ้ากลับมองว่าข้าเป็นตัวผู้เช่นนั้นรี อี!’

จากนั้นมันก็สยายปีกโฉบบินขึ้นฟ้าในทันใด พร้อมกับส่งเสียงกึ่งทำยาก่อนหายวับไปในอากาศ

‘หากมีเรื่องใดจะใช้ข้าก็โปรดลือจิตเรียกข้าได้ทุกเมื่อ ข้าจะอำพรางตัวในอากาศ ไม่อยากให้ผู้อื่นเห็นว่าเจ้ามีสัตว์ภูตอ่อนแอ มิเช่นนั้นจะยิ่งกลายเป็นเป้าหมายของคนที่เข้มแข็งกว่า’

เฟิ่งเพียหย่าโหมกรับด้วยความตื่นเต้น นางก้มมองที่ท้องแขนของตนสำรวจหาตราภูต จำได้ว่าชิงหว่านเคยบอกว่าทุกคนที่เกิดมานอกจากจะมีสัตว์ภูตคู่ชีพแล้ว ยังมีตราภูตคือบ่วงสวรรค์ติดตัวด้วย หว่านางก้มสำรวจเท่าใดก็ไม่พบ สงสัยว่าในเมื่อยามนี้มีสัตว์ภูตแล้ว แต่โดนตราภูตกลับไม่ปรากฏ

เฟิ่งเพียหย่าเลิกแขนเสื้อของตนสูงขึ้นอีกจนเทียมหัวไหล่ ซ้อนตามองรอบวงแขนหาตราภูต จับพลันนั้นนางต้องประหลาดใจอีกครั้ง เมื่อพบว่าบริเวณหัวไหล่ปรากฏปานสีแดงรูปลักษณะแปลกตา

นางจำได้ว่าแต่ก่อนต้นแขนขวาเนียนไร้ร่องรอย แต่เมื่อย้อนคิดถึงเรื่องที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาหลายครา แด่ปานแดงปรากฏขึ้นไม่นานว่าแปลกพิสดารอันใด